

ნახ. მის. ლებეშვიცა

აგრილობა მარსი გაუფასეს

მარსი: — მე ხომ ომის ღმერთს მეძახიან და ასეთ ავაჯაკობას მაინც ვერ მოვახერხებ...

„... დროა შეიგნონ, რომ იაპონიის მიერ მონღოლეთის სახალხო რესპუბლიკის მთავრობისათვის ბრალ-
დების წაყენება, თითქმის იგი იაპონიის მიმართ აგრესიას ეწეოდეს, სასაცილო და სულელურია“.
(ამხანაგ მოლოტოვის მოხსენებიდან სსრკ უმაღლესი საბჭოს III სესიაზე).

ნახ. მიხ. ოთაროვისა.

ბრძოლის
გეგმვა

სამურაული დიპლომატია

— ყარ-რ-რ-რ-აულ! ხომ ხედავთ, ნებას არ მადღევს გავძარცვო, მაშასადამე აშკარა აგრესორია!

აბაჰნი ეპროვისანი

ეპა მისმინეთ, მოგითხრათ ამბავი ევროპისანი,
მართ არა ძველნი, ახალნი—სულ უკანასკნელ დღისანი,
გიაბმით აგრესორების ბნელი განზრახვა მიზანნი,—
მათ რომე ცოფი შეჰყრიათ—უკურნებელნი ის არნი,
სისხლის ზღვათათვის ღმუიან, შხამში უღესავთ ისარნი.
ღერძზე შემსხდარან, ზედ უკრავთ მათ სამკუთხედის ფიცარნი,
და ემუქვიან ქვეყანას—გულით ღრძო, კკუთით მქისარნი.
მათ ფართი-ფურთთა საჭვრეტად მოვლე ევროპის მხარენი,
დავბრუნებულვარ საამბოდ, აწ სმენა მომაპყარენით;
პოლონეთით მიმავალმან დანციგისა შევსენ კარნი,
განვცაცვიფრდი, რა ვიხილე მუნ საქმენი საზიზღარნი:
მართ ფაშისტურ გერმანიით მოიჯარნეს ბლომად ჯარნი:
ქლარუნობდეს საჭურველნი, ტანკ-ზარბაზან და აბჯარნი
ბერლინს ჩაველ იქიდანა—ნიანგისა დავალბით,
იღუმალად „ღერძელებს“ ბჭობა ვნახე გამალბით:
მარჯვნივ იჯდა „ფიურერი“ მქავე ჰქონდა მას სიფათი,
სჩანდა, თვალში უყურებდა დაფარული რამ ხიფათი:
სტომაქზედა ხელს იდებდა
—მტკივა, მტკივა ძამიო,
არ ხერხდება მონელება, რაც რომ შემიქამიო:
მე გემრიელ ლუკმად ვსთვლიდი, როს ავსტრია ჩამოვთალე,
ახლა კი მჩხვლეტს მისი მსჭვალე, ტკივილს ვმალავ, ველარ ვმალე.
კვლავაც ჩეხო-სლოვაკიამ დამისუსხა ერთობ ყელი:
ყლაპვა ადვილი ყოფილა, მონელება თურმე—ძნელი...
„ღუჩემან“ რქვა:—გაუძელი, ამას გეტყვი ჩემს ძმას, მწყაზარს;
სულ ცოტა და ჩვენ ავანთებთ აწ მოფლიო ომის ხანძარს...
ამ დროს კარი შემოიღო კრიტიკით და კრიალითა,
შემოიჭრა სამურაი მართ ვირული ღრიალითა:
თქვენმან მზემან არ მენახოს, მე სხვა მსგავსი სანახავი;
მას, დაქმუქნილს, ნატყებს, ნაბეეს—შეხვეული ჰქონდა თავი,

ცალი ხელი აღარ ება, ცალი ფეხი დაეკარგა,
და საჯდომი რბილ ადგილას ნაპანლურეც „მოექარგა“,
ზედ ეკიდა ხმლის ნატყები, მიღრეცილი—მოღრეცილი,
თვითაც ნანაყ კატლეტს ჰგავდა, მოხვედროდა „თვისი წილი“.
—ვაი, ვაი, მიშველეთო... სხვა თქმას ვერა ახერხებდა,
ჯდომა სურდა, დანაბეჯი ამა საქმეს აფერხებდა.
დგომა სურდა—არ შეეძლო, აკლდა „დეტალ-ნაწილები“.
—მიშველეთო, ღალადებდა იგი მწარე გაწბილებით.
წამოიჭრენ ღერძოსანნი და, იოდი რაკი წასცხეს,
—რა მოხდაო,—ვინ გცემო?—ერთხმიანად შეუძახეს.
—რა მოხდა და, ვით მიბრძანეთ, ვავხლი ბრიყვი, თავის მტერი,
და მონღოლთა რესპუბლიკის საზღვარშივან შევიჭერი,
თან წავილე რაც გამაჩნდა მე—ძალა თუ ფახი-ფუხი,
მაგრამ ჩემზე საბჭოთა ცა რისხვით იქნა დანაქუხი:
მათთვის მსურდა წარმეტაცა, ჩემიც კი—იქ დავარჩინე,
მხოლოდ თავი და, ესეცლა ნაწილობრივ ვადვირჩინე.
მარქვით რისთვის გამაბრიყვით? ავი გსურდათ, თუ კეთილი?
არ კმაროდა რაცა მქონდა საბჭოეთის ვაკვეთილი?
ამ სიტყვებზე „ფიურერი“ წამოფრინდა, ვით ოფოფი,
და მიტყუებლ სამურავლს მიაყარა რისხვა-ცოფი
—„დონერ—ვეტერ, საკრამეიტო“, ავადინეს კიდევ ბოლი?
თუ ხასანი ვერ დაიპყარ, დაგეპყრომცა ხალხინ-გოლი.
იქა გტყიპეს, მანდა გპენტეს, იქ ჩინეთიც გიტყხეს ცხვირსა,
ახლა ვითლა ამოგიყვან აწ ტალახში ჩათლულ ვირსა?
და სადამდის იმა ვირის ამოყვანის რეცეპტს სთხზავდენ,
მე მათ ამბის საამბობად, თქვენსკენ ვაცამოვემგზავრე,—
ამა ჩემსა ნაუბარსა მსურს დავსძინო სიტყვა ორი:
დღეს ფაშისში ცოფით მთვრალი—დაწრიალობს, როგორც ქორი,
მაგრამ თუკი ჩვენს ბოსტანში დინგს ვადმოჰყოფს იგი ღორი,
ლხენა გქონდეთ, კვლავ რეტს დავხვევთ, ველარ თვალონ ორჯერ ორი...
ზარსადანი

მლიქვნელი ცხვარი

შორი გზიდან მოდიოდნენ
 მეგობრები ძველის-ძველი,
 მლიქვნელი და ერთი ცხვარი,
 ხელიხელ ჩაკიდებული;
 მოდიოდნენ, მოისმოდა
 საუბარი გულის მწველი,
 დასხდებოდნენ—თავი ჰქონდათ
 ერთმანეთზე მიდებული.
 ხან მლიქვნელი იღვრებოდა
 მეგობრობის ნექტარივით,
 გული ჰქონდა გადაშლილი
 მოულობელ კალს ჰგავდა;
 ხანაც ცხვარი შეფიცული
 ზურგს აფხანდა ნექტარებით
 მერე ენას გამოჰყოფდა
 და მეგობარს გალოკავდა.
 მოდიოდნენ, ეხვეოდნენ.
 ბედმაც აგრე გააჩინა
 რომ ერთმანეთს დაემგვანოს
 მლიქვნელი და თეთრი ცხვარი.
 მოდიოდა ორი სწორი
 კეთილი და ქალაჩუნა
 ირგვლივ იყო ტრამალები
 უდაბნო და ნასიცხარი.
 უცებ ჩატყდა მიწის პირი
 ჩამხმარი და ჩანახნავი
 და ორმოში გადავარდა
 ორი, სისულით შეფიცული.

(იგამ-არაქი)

გადაცვიდნენ, დაინახეს
 საშინელი სანახავი:
 ორმოს ძირზე რუხი მგელი
 იჯდა როგორც მეფისწული,
 და მლიქვნელიც დაიკუჭა,
 დაიკეცა არშინივით:
 — „მიიღეო საყვარელო,
 მგელო, ჩემი თაყვანება,
 განა გულზე მოგიხდება
 ეს სინესტე საშინელი?
 ღმერთო მომკალ,
 ამ ორმოში რად ინებე დაბრძანება?!
 მკელმა მადლი გულითადი
 უთხრა ღმერთს და ისიამა,
 მერე იწყო მრისხანება
 და ღრიალი გესლიანი;
 — ბეე, ბეე, მიშველეთო
 დაიყვირა ჩლიქიანმა
 და მგელის წინ გაიყინა
 უმწეო და დაკეცილი.
 — ბეე, ბეე, რისი ბეე?—
 აქ მლიქვნელი დაეხვია
 — შე, ხებრე და რქებიანო,
 ვინ გაღირსებს ჰკვას და ნამუსს,
 რომ ღრიალებ რას ღრიალებ,
 განა შენი ფარებია?!
 ამხანაგმა რუხმა მკელმა
 კარგად იცის ვინ შეჭამოს.

ი. აბაშიძე

ხალკვნების ქრონიკა

ახალი პომეა

პოტემა მიხვ ძუნახნელმა დასწერა ახალი ისტორიული პომეა: „ისემც რა გითხრა“. სტრაქონების რაოდენობის მხრივ, პომეა შეიცავს ავტორის თქმით, 16,450 მანეთს.

ქველი-ახალ ქაიდაზი

სახელგანთქმულმა მუსიკოსმა და კომპოზიტორმა რუხო ბზუაძემ დასწერა კომპოზიტორ ნ. ულბანიშვილის სიმღერა. სიმღერა გასაღდება საქ-ფილგეთში.

ტრადედი „ჭამებარკი“

ტრადიციულმა შიმშილ მოხალულიძემ დაასრულა თავისი 5 მოქმ. ტრა-დედია „ჭამებარკი“. კომისიის შეფასებით, ტრადედი არადაამაყდოფი-ლებელია. ამით გაბრაზებულმა შიმშილ ნაწარმოებს ტრადედიის მაგერ დააწერა კოპედია, რის შემდეგ პიესას დაადგმელად მოამზადებს რო-ლიმე რეჟისორი.

ჩხუბი არაფერზე

ახალგაზრდა კომპოზიტორებს კუკუშა ნაბლიაძეს და იოველ ხარბაძეს შორის ჩამოვარდა დავა იმის შესახებ, თუ რომელ მათგანს ეკუთვნის ფირ-ფიტაზე გადაღებული სიმღერა „ტაში ბიქოს“ ჰონორარი. სალაროსთან გამოირკვა, რომ აღნიშნული საავტორო მიუღია მესამე—უცნობ კომპოზი-ტორს, ამ დავის გაჟორკვევა მიენდო „საუსს“.

ნახ. დონისა

„რესტორან „თბილისში“ კლიენტების მომსახურება მოუწეს-რიგებელია“.

კორესპონდენტებიდან

საღიღის რასიონალიზაცია

— რა ამბავია, ამ პირველხარისხოვან რესტორანში ბალიშები და შაში რომ მივაქვთ?

— სასაღიღოდ მივდივართ და, ვიდრე შეკვეთილ კერძს მო-გვიტანენ, გართობას და გამოძინებასაც მოვასწრებთ.

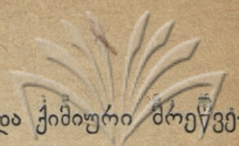

საფუძვლიანი სიხარული

ბილბაოში (ესპანეთი) მოაწყვეს სორმალურ ადამიანთა და გიყების შეხვედრა ფეხბურთში. მატჩი დამთავრდა გიყების გამარჯვებით—ანგარიშით 4:2.

(გაზეთებიდან)

ფსკენელი ფაზისტი: — აკი მოგახსენეთ, ჰერ, ჩვენები მოიგებენ მეთქი!..

ამასწინათ ჩემი ძველი მეგობარი, სკოლის ამხანაგი ჩემი სენსია შემომხვდა. ათი წელიწადი იქნება ერთი მეორე არ გვინახავს. იგი ბავშვობიდანვე მუყაით მშრომელად ითვლებოდა, საუკეთესოდ სწავლობდა. გამახარა მისმა შეხვედრამ და მოვიკითხე:

— კაი დრო გავიდა რაც ჩვენ ერთმანეთი არ გვინახავს. სხვა, რას აკეთებდი, რას საქმიანობდი, როგორ ცხოვრობდი?

— ვინ მოსთვლის რას არ ვაკეთებდი, ყველაფერს.—და სენსიას ღიმი გადაეკრა სახეზე.

— ყველაფერს როგორ?—გავიკვირვე.

გაკვირვებას პასუხი მოაყოლა:

— ყველაფერს, რაც კი აშენდა და მოეწყო, ყველაფერს ვაკეთებდი.

— მაინც?

— ერთხანს ღირიყაბლებს ვაშენებდი.

— ყოჩაღ, მერე?

— შემდეგ ტრაქტორები გავაკეთე, ბევრი, აუარებელი.

— ტრაქტორები? კარგია!

— ეგ რა არის, კომბაინებიც კი გავაკეთე.

— ყოჩაღ, მიჰო!

— ყოჩაღო, ამბობ, მაშინ რაღას იტყვი, ის რომ გაიგო, რომ თავდაცვის იარაღებს ვაკეთებდი, ზარბაზნებს, ტანკებს, თვითმფრინავებს, ტყვიამფრტყევეებს.

— ეგ ხომ სულ დიდებული საქმეა, შემდეგ რა ქენი, სხვა საქმიანობაზე გადახვედი?

— ნაწილობრივ—სკოლების მშენებლობასა და ქიმიური მრეწველობის განვითარებას მივყავი ხელი.

— საინტერესოა, ამდენი საქმის კეთება როგორ შეესწარი?

— ეგ რა არის, მეტიც გავაკეთე: კოლხიდის წაობი ამოვაშრე და ზედ ციტრუსები გავაშენე, მოსკოვში მეტრო გავიყვანე.

— ალბად ნავთის მრეწველობაშიც მიგიძღვის წვლილი.

— შენ გიშველა ღმერთმა, ეგეც გამახსენე, მაგაშიც ვიღებდი მონაწილეობას.

— კიდევ სხვა რა გავაკეთე?

— კიდევ? გზები გავიყვანე. რომელი ერთი ჩამოვთვალო, საღამომდე რომ ვილაპარაკო ვერ გავათავებ.

— კი, მაგრამ განა რამდენი პროფესია შეიძინე ამ ათი წლის განმავლობაში.

— პროფესია? მხოლოდ ერთი, პედაგოგი ვარ.

— მაშ მაგ სამუშაოებზე ისე, საერთო ხელმძღვანელად იქნებოდი.

— არც ეგ ყოფილა.

— კი მაგრამ, ისე როგორ აშენებდი?

— ყოველ წლიურად ერთი თვის საშუალო ხელფასს ვაძლევდი სესხად სახელმწიფოს.

— აი თურმე რის თქმა გინდოდა. კი, მაგრამ მაგას ხომ ყველა საბჭოთა პარტიისანი მოქალაქე აკეთებდა.

— და მეც ხომ ერთი იმათგანი ვარ?

— ახლა, ახლა რას შერები, მოაწერე ახალ სესხს ხელი?

— მაშ როგორ, სხვებზე ნაკლები მშენებელი აქამდე არ ვყოფილვარ და ახლა როგორ შევრცხვებოდი.

ნახ. დონისა.

საპარტიოანი გულმსყრობა

ზოგი რამ

ტროლებუსს როგორ გავყვე?
ფრთხილი ვარ და აზრად მომდის,
ვაპ თუ გაწყდეს ელმავთული
გზაში დავრჩე საღამომდის...

ერთმა პურის გამყიდველმა
თავი იმით შომაწონა,
ორ კილო პურს ერთი კილო
თვისი ხელი დააწონა.

მე და ჩემმა ცოლმა სონამ
დავაჩიტეთ შვილი მაშო,
ნახევარ თვის ჯამაგირით
ძლივს ვუყიდეთ სათამაშო.

ცოლს ვუყიდე ლუქის ტუფლი,
დამიკოცნა გულის პირი,
ჩაიცვა და გაიარა
ტუფლს იმავე დღეს გაძვრა ძირი.

პიტეშვილი

ი. გოგიაშვილი: — ამ დალოცვილიშვილებს სახელმძღვანელოები კი შეუდგენიათ, მაგრამ ამ ჩემს „დედაენაში“ ერთი ფურცელი მაინც დაეტოვებინათ.

ცნობილია, რომ ანტონ ჩეხოვმა უსიხარულად გაატარა ბავშვობა. მამა მისს, ტავანროგულ წვრილ მოვაჭრეს, პავლე ჩეხოვს უკვირდა:

— ახირებული ხასიათი აქვს ანტონას, ღვთის ბოძებული ლუკმა არ აკლია, ყურადღება არ აკლია, გაირჯება, სწავლას მიიღებს და ერთ დღეს ვნახოთ, ჩვენი ანტონა ჩინოვნიკია. თუ დაწინაურდა, უფროსების გული მოიგო, ნელნელა ზევითა საფეხურებზეც ავა და...

— თქვენო კეთილშობილებავ, ანტონ პავლოვიჩ! ეტყვიან და წელში მოხრილნი, გაუცინებენ, მაგრამ ამაზე როდი ფიქრობს? ახირებული ხასიათის ბავშვია:..

მართლაც „ახირებული“ ხასიათი ჰქონდა ანტონ ჩეხოვს, — არ გაუმართლა მამას მოლოდინი: ადამიანის ტიკინად მქცეველ ჩინოვნიკურ კარიერას კი არ გამოიყიდა, ხალხის კეთილდღეობისათვის შრომისა და ბრძოლის გზა აირჩია.

ამიტომ უმძიმდა ჩეხოვს ის ატმოსფერო, რომელშიც მისი ბავშვობა მიმდინარეობდა. მაგრამ არც შემდგომში დაუფენია მისთვის ცხოვრებას ფიანდაზები:

სტუდენტობა ისეთ „ფუფუნებაში“ გაატარა, რომ ყოველი ლუკმა პური ნახევარ ფელეტონად უჯდებოდა, ხოლო ყოველი პატარა ფელეტონი — თავის სამეცადინო დღის ნახევრად მაინც უღირდა.

ამ გარჯით დაამთავრა ჩეხოვმა უნივერსიტეტი და ექიმის სპეციალობით გამოვიდა საზოგადოებრივ ასპარეზზე. მართალია, მის სატირა-ჰუმორს ექიმობაზე არანაკლები საზოგადოებრივი სამკურნალო თვისება ჰქონდა, მაგრამ ცარიზმის მოხელეები მას უფრო ექიმის სპეციალობით იხსენიებდნენ.

ამით ერთგვარად დაცინვა სცადა მეშხანურ-ჩინოვნიკურმა საზოგადოებამ: — აქო და მწვავედ გვამათრახებ, არ გვწამს შენი მწერლობაო. მაგრამ ეს ხომ უძლოური კბილთა ღრქენა იყო, უილაჯო ჩიფიფი. თუ კი დაცინვაზე იყო საქმე — სიცილი სწორედ ჩეხოვისა იწვინეს მათ.

ჩეხოვის სიცილი...

ამ სიცილმა მეცხრამეტე საუკუნის მიწურულში მთელი რუსეთის საზოგადოებრივი აზრი შესძრა. თითქოს წყვილიდში უეცრად ჩირალდანი შეიტანესო, — ყველამ ისე მოიფუნებინა თვალები, როცა ჩეხოვის პირველი კრებული გამოვიდა.

ანტონა ჩეხოვს, — ეს უცნობი კაცი უცბად შევიდა ლიტერატურაში პატარა ფელეტონური, პამფლეტური ჟანრის მინიატურული მოთხრობებით.

ჩეხოვის ტიპების გალერეა ისე ხორცშესხმული, ისე ბუნებრივია, რომ თქვენ თითქოს წიგნში კი არ წავიკითხავთ მათს შესახებ, არამედ გინახავთ ისინი, მოგისმენიათ მათი თუთიყუშური ლაპარაკი, დაგინახავთ მათს თვალელებში გაიძვრობის, სიბრაყვის, ან მორჩილების ნაპერწკალი, მათი ხმაც კი გეცნობათ.

და თქვენ იცინით ჩეხოვის მრისხანე და გამანადგურებელი სიცილით, რომელიც შევა-

იარაღებით ძველი, დამყაყებული ცხოვრებისადმი პროტესტის გრძნობით, აგამაღლებთ, როგორც ადამიანს — მოქალაქეს.

აი მაგალითად ბელიკოვი — მოთხრობიდან: „კაცი ფუტლარში“: ეს დაქინებული და საზიზღარი ადამიანი — მთელს თავის სიცოცხლეს ატარებს რაღაც სავარაუდო შიშში: „ვაი თუ ცუდი რამ გამოვიდეს“ — იმეორებს ის თუთიყუშით. იქ, სადაც სიცოცხლე, ხალისი, ცხოვრებაა საჭირო — ბელიკოვი ფუტლარში ჩამძვრადა, შიშობს, ეკვობს. ეს გრძნობა მან მთელი ქალაქის მოსახლეობას შთაუწერა — და ამავე შიშის გრძნობამ იმსხვერპლა ის.

აიღეთ „მოხელის სიკვდილი“: დაბალი ჩინის მოხელეს თეატრში უცაბედად ცვირს დააცემინა. პატარა წინწყალი მოხვდა მის წინ მჯდომ გენერალს. მოხელე შიშმა აიტანა. გენერლის წინაშე ხუთმაგად მოიკაკვა წელში და ბოდიში მოიხადა. საქმე თითქოს გათავდა, მაგრამ პატარა მოხელემ შიში მაინც ვერ განდევნა „ვაი თუ ეწყინა მათ აღმატებულებასო“, — შრავალგზის ბოდიშის მოხდის შემდეგაც ჩაწვა ლოგინში და შიშისაგან მოკვდა.

ჩეხოვის მოთხრობა „მსხვილი და წვრილი“ გვიხატავს წვრილფეხა ჩინოვნიკების მლიქვნელობის საზიზღარ გრძნობას: ერთმანეთს ხედებიან ძველი სკოლის მეგობრები, ძველებურად ტკბილად ესაუბრებიან, როგორც თანასწორნი. ლაპარაკში ირკვევა, რომ ერთ-ერთ მათგანს — ე. ი. სქელს უფრო მეტი ჩინი აქვს. უეცრად იცვლება წვრილი, წელში იკაკვება.

— თქვენო აღმატებულებავ, — მაპატიეთ, რომ ასე მოურიდებლად გელაპარაკებითო“ მის შეგნებაში ადამიანი კი არა, არამედ ჩი-

ანი ყველგური. დაბალ ჩინის მქცეველმა ჩინის პატრონის თხოვა სტვერი უნდა იყოს.

მლიქვნელობის საუკეთესო ნიმუშია — „ქემელონიკა“: ქუსში ძაღლი ვილაც დაკბინა: პოლიციელს უთხარეს. ბიამ ძაღლი უბრალო ადამიანს ეკუთვნისო. უვი მოკლას აუბირებს საწყალ ცხოველს, გუკანადაც წავს. ამ დროს ვილაც ეუბნება რომ ძაღლი ჩენგალს ეკუთვნის. პოლიციელს უცბად იცუღესა შიშისაგან დასცხება. ძაღლს უბრუნეს, უღამაზეს ძაღლად საუბრის, იარაღის შეყვანა ემუქრება მისი შეწყვეტისათვის. ბიამ კიბე აცხიბებენ, თუ ძაღლი უბრალო კაცისაა. პოლიციერი ქემელონიკის ეკვეთება „ქეციანს“ — ასე იცვლება რამდენიმეჯერ სცენა.

აიღეთ უნერგის მიხედვით — ყოფილი უნერგ-ლოტიცერი, რომელიც საერთო გაქვავებად წარმოგვიდგინა, ვადიდებრივი წესიერება იგი აიცოცხლა. გაქვარებს სოფელს, არამკითხე მშრუსადაც ევლინება ხალხს. ემუქრება, უმლის ბოიკოს, სასათების ანთებასაც კი.

— კანონში არ მჯერია, რომ ხალხმა უნდა იმღეროს, საღამოთი სანათები აანთოს, ან იცინოს, — არ სწერია კანონში და კანონის დარღვევის ნებას არ მოგცემითო.

მექანიკურ თოჯინად ქცეული ადამიანები — თავიანთ არსებობასაც კი ჩინს უკავშირებენ. პრაპორშიკმა ვივერტოვმა გაიგო, რომ პრაპორშიკის სახელწოდება გააუქმეს. ამ დღიდან იგი თავის თავს ადამიანად აღარ სთვლის, გაუქმებულად მიჩნია თავის სიცოცხლეს.

მრავლად გვიხატავს ჩეხოვი ასეთ თუთიყუშებს, ასეთ „კლო ადამიანებს, და მათ გვერდით ზედაპირულ ამოტივტივებულ „ძლიერთა-ამა ქვეყნიისა“ ტიპებს.

ჩეხოვი დასცინის მათ გამაცამტვერებელი სიცილით ებრძვის ამ სიმახინჯეს და მის მატარებელ კაცუნებს.

და ჩეხოვის სიცილი — ეს დაუნდობელი ბრძოლა იყო ახალი, უკეთესი ცხოვრებისათვის ის გრძნობდა ამ ცხოვრებას მოახლოვებას:

„...მზადდება დიდი, ძლიერი ქარიშხალი, რომელიც მოდის, უკვე ახლოს არის და მალე გაჰფანტავს ჩვენი საზოგადოების სიხარმაცეს, გულგრილობას, შრომის შესახებ ცრუ აზრს, დამბალ მოწყენილობას“.

ოქტომბრის რევოლუციამ გაჰფანტა ეს დამბალი მოწყობილობა. საბჭოთა ქვეყანა, რომელმაც ახალი ცხოვრება შეჰქმნა, ახალი ჯანსაღი ადამიანები აღზარდა. დიდათ აფასებს ანტონ ჩეხოვის ლიტერატურულ მემკვიდრეობას და მის ჯანსაღ აიკილასაც პარჯვე იარაღად იყენებს ჩვენს ყოველდღიურ ცხოვრებაში გადმოყოლილ ძველი ყოფის მახინჯ გადნაშთებთან ბრძოლაში. ახალი წყობის მტრებთან ბრძოლაში. ბიუროკრატიზმის, მლიქვნელობის, პრივილეგიებისა, თუ ფუტლარში ჩამძვრალ კაცუნების გამოვლინებისა და გაცამტვერებისათვის ბრძოლაში.

პ. პ. ჩხეიძე

ბახრის მოვლანზე გადადის ზედამხედველი ორუმე-
ლოვი, ახლოდახალი მოსასხამი აქვს მოხურჯული და
ხელში რაღაც შეკრული უჭირავს. მის უკან შობიჯებს
შითხრი გოროდოვით, რ. მელსაც ჩამორთმეული კუნ-
კრუხელათი პირამდე სახეც ცხრილი მოაქვს. ირგე-
ლიც სიწყნარა. მოვლანზე არავინაა. დუქნებისა და სი-
რაჯხანე უსა და კარები, როგორც მშვიდი მხეცის ხა-
ხა, სასო-სარკვევო - შეგუბრებს გარემოს, ირგვლივ
მათხ... ეს უკი არა ზანან.

— იტბიები მამ შე, წყელო! — უეცრა. მონსპა
ორუმელოვს. — პიტბი, არ გაუშვავთ, ბენა ესლა აკრძა-
ლოვდა დაიპი არავს!

სადაც აღლა სკოლოუბებს, ორუმელოვი გვერდზე
მინს უს და ხედავს: პირუტყვის ზემო საწყობიდან,
საწყობზე უნგ. და უკან ცქეროვს გარბის ძალლი.
მის ვილაც მისდევს მითის გაზამებულს პერანგი აცვია...
ელსა გასნილი აქვს. ტანით წინ ირგება, ეცემა მი-
წახე და ძალღს უსა-სა უბებში სტაცებს ხელს. ძალლი
რაც იწყებს წკმუტუნს... ზღმეორედ ის-
რის ყვირილი: „არ გაუშვა“. დუქნებიდან
თავს გამოყოფენ ნამძინარევი სახეება, და
მალე შეშის საწყობის ირგვლივ, თით-
ქოს მიწიდან ახლანე ქა. აკრიბება მაცუ-
რებლებს ხ. თვა.

— წესრიგის დარღვევა უნდა იყოს.
თქვენო კეთილშობილებავ... ამბობს გ-
როდოვით.

ორუმელოვი მობრუნდება სარცნივ
და ბრბოსაკენ გასწევს. ზედ სა-სა-სა
კარებთან დგას ზემო აღწერილ...
ელგა გადგალი აქვს. მარჯვენა უ-
სა მარლა აუწევი და ხალხისაა გა-
სისსა-სანებულს. თითი გაუშვარა შე. ხ-
ბოლოვს სა-ე თითქოს დაბედილია:
... შე წყელო. ჰყავს გა-...
... კეთილშობილეთის მანგა...
... მლოვს იქნა. რომ ეს იყოს...
... მრთიან. აქ ორ...
... მწვერარის თეთ... წა-
... სან... ზემო... ხადასა ჩაცუტებულა
... სტაში. ... ვებები... და მთელი სა-
... უხლით კანკალისს. ც... თვადეში სევდა და
... მსდგომია.

— რაღ შე ლხარა? — კითხულობს ბრბოში
ილი ორუმელოვი. — შენ რა გინდა აქ? ეს თითი რი-
ბი ბ. მისსა? ვის ყვიროს?

ჩრთვიან ჯერ მღუმტი ჩახხველა და მერმე დაი-
წყოს

— ვარ ჩე ორუმელო კეთილშობილებავ, და
სეფოს... მის ვა-... სეფოს უსახებ მიტრი მიტრი-
... მარა... უეცად ეს ფილიდი ყოვლად
... თითხე... მე თქვენთან უკაცრავად. მე
... რომელსა მუშაობს... მე სათუთი სა-
... ამინახლ... რადგან ეს თითი იქნებ
... ვარა ვერა გადამთოთ... ეს, თქვენო კეთილშო-
... კანონშიც არ არის, რომ პირუტყვმა გეტან-
... სუ ყველამ კე... დაიწყოს, მაშინ ცხოვრებაც
... აღარ უკარება ამ კვყნად...

— ჰმ, კაოვი. — უკაცრად ამბობს ორუმელოვი,
ანველას და წარბებს შეთამაშებს. — კარგი... ვისია
და... ? მე ამას ასე არ დავტოვებ! მე გაჩვენებთ თქ-
ვენ, როგორ უნდა ძალღების აშვება. დროა მიექცეს,
უზრადღება ამგვარ ვაჭბატონებს, დადგენილებებს რომ
არ ემორჩილებიან!.. კარგად რომ დააჯარიმებენ არამ-
ზადას, მაშინ გაიგებს თუ რას ნიშნავს—ძალლი და
სხვა მაწანწალა პირუტყვი! მე მას ვაჩვენებ სეირს! ელ-
დირინ! — მიმართავს ზედამხედველი გოროდოვით: —
გაიგე, ვისია ეს ძალლი, ოქმი შეუყენე: ძალლი უნდა
მოსპო ამ წუთში! ანლავე! უთუოდ ცოფინია... ვისია
ეს ლალი, მე თქვენ გეკითხებით?

ხალხში ვილაც ამბობს:
— ეგ, მგონი, გენერალ ყიგულოვისაა.

— გენერალ ყიგულოვის? ჰმ... ელდირინ გამხადე
ბალტო... საშინელებაა, როგორ ცხელა! წვიმის ნიშა-
ნია... მხოლოდ ერთი რამ ვერ გამიგია: როგორ მოა-
ხერხა ლეკვმა ვებინა? — მიუბრუნდა ორუმელოვი ხრიუ-

კინს. — როგორ, შეწვდა შენს თითს? ის ხომ პატარა
და შენ კი, ახა რამოდენა აყლავულა ხარ? შენ უთუოდ
დურსმნით თითი დაიღლიტე, მერე კი მოგივიდა ახრათ
ვისმესთვის წაგვგლიჯა. შენ ხომ... ვიცი რა ხალხიც
ხართ! მე გიცნობთ თქვენ, სალახანებს!

— მაგან, თქვენო კეთილშობილებავ. ლეკვს სიგარა
ხახაში ჩასჩარა... სალანზლადაროდ... ძალლი კი არ გა-
მოდგა სულელი და ეცა... შფოთიანი კაცია, თქვენო
კეთილშობილებავ!

— სტყუი, ბრუტიანო! არ დაგინახავს და აბა რა-
თა ლაყობ? მათი კესილშობილება ჭკვიანი ბატონია
და თვით მიხედება, თუ ვინ სტყუის, და ვინ, როგორც
ლეთის წინაშე, მართალს ამბობს, თუ მე მტყუანი ვარ
სასამართლომ გაგვსაჯოს. მას კანონში ნათქვამი აქვს...
ეხლა ყველა თანასწორია... მე თვითონ მყავს ძმა უან-
დარმი... თუ გინდათ იცოდეთ...

— ნუ ყბედობ!
— არა ეს გენერალის არ არის... ბრძნულად შენიშ-
ნავს გოროდოვით. — გენერალის ძალღები ესეთები არ
არიან, მათ სულ მეძებრები ჰყავთ...

— შენ ეს დანამდვილებით იცი?
— დანამდვილებით, თქვენო კეთილშობილებავ...
— მე თვითონაც ვიცი. გენერალს ჯიშინი, ძვირ-

ფასი ძალღები ჰყავს, ეს კი ეშმაკმა იცის რა არის!
არც ბეწვი აქვს და არც შეხედულება უფარგა... პირ-
დაპირ საძაგლობაა... ღირს აქისთანა ძალღის შენახვა
სადა გაქვთ თქვენ ჭკუა? გამოჩნდეს ამისთანა ძალღი
პეტერბურგში, ან მოსკოვში, თქვენ იცით რა მოხდება,
იქ არ დაუწყებენ კანონებს ძებნას, ერთ წუთში გააქ-
რობენ! შენ ხრიუკინო დაზარალი და ამ საქმეს ასე
ნუ დასტოვებ... დროა ჭკუა ისწავლონ...

— შეიძლება გენერლისაც იყოს — მამალა მსჯე-
ლობს გოროდოვით — დრუნხე არ აწერია, და... ამას
წინად კი მის ეზოში ამისთანა ვნახეთ.

— რა თქმა უნდა გენერლისაა — ამბობს ვილაც
ხალხში.

— ჰმ; ელდირინ, ძმობილო. ჩამაცვი ერთი პალტო...
ქარმა დაჭკროლა და... მაუროლებს... შენ წაიყვან ლეკვს

გენერალთან და იქიკითხავ. მოხსენებ, რომ მე ვიპო-
ვე და გამოუგზავნე... უთხარი, რომ ქუჩაში ნუ გამოუ-
შვებენ... ძალღი შეიძლება ძვირფასია, ხოლო თუ ყო-
ველი ღორი მას სიგარას ჩაჩრის... გაუფუჭებას დიდი
ხანი არ უნდა... ძალღი — ხაზი არსება...
შენ ვი, მუტრუკო, ჩამოუშვი ხელი! არა-
ფერი საჭიროა შენი მურტალი თითის
ჩვენება! თითონა ხარ დამნაშავე!

— გენერლის მზარეული მოდის, მას
ვიკითხოთ... ვი, პროზორ! აქ მოდი ერთი,
თუ ძმა ხარ! შეხედე ძალღს... თქვენია?

— რას ამბობს ეგეთები ჩვენ არას
დროს არ გვეყოლია!

— ბევრი არაფერია აქ, საკითხავი —
ამბობს ორუმელოვი, — მაწანწალაა ლაპა-
რაკიც არაა საჭირო... მე ვთქვი, მაწან-
წალაა-თქო და მამსადამე მაწანწალაა...
მოკალით — მორჩა და გაოფდა.

— ეს ჩვენი არაა, — განაგრძობს პრო-
ზორი. — გენერლის ძმისაა, რომელ-
ნიც ეხლა ჩამოვიდა. ჩვენს ბატონს არ
შეყვარს მწვერები. მათ ძმას კი სწორეთ
მწვერები ურჩვენია...

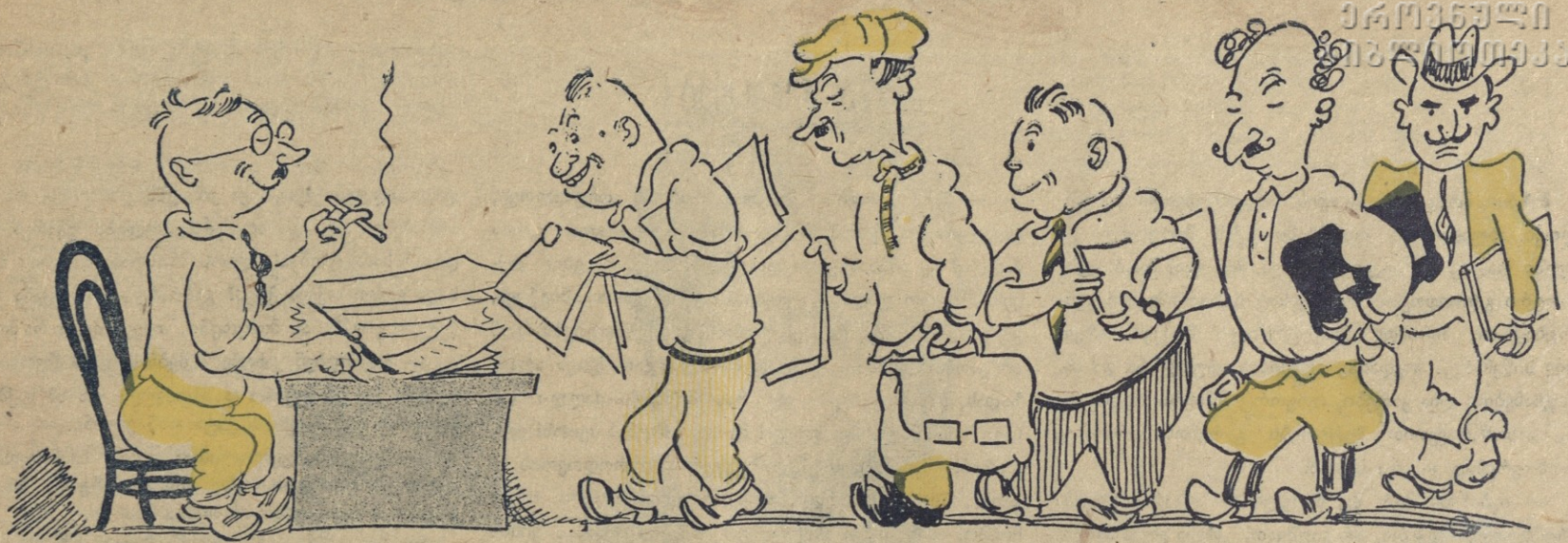
— ნუ თუ მათი ძმა ჩამობრძანდა? ვლადიმერ ივა-
ნესძე? ეკითხება ორუმელოვი, და მისი სახეზე იბა-
დება ლმობიერი ღიმილით ღმერთო ჩემო! მე კი არ
ვიციოლი! სტუმრად ჩამოვიდა?

— სტუმრად...

— ღმერთო ჩემო... სჩანს, მოსწყინდა ძმის უნახ-
ვად... მე კი ვიციოლი! მამ ეს მათი ლეკვია? ძალიან სა-
სიამოვნოა... წაიყვანე... ლეკვს არა უშავს რა — მკვირ-
ცხლია — სწვდა თითში! ჰა-ჰა-ჰა — აბა რას კანკალებს?
ღრრ-ღრრ... წყრები, შე ეშმაკო! შე დრუნჩინო, შენა.

პროზორი ეძახის ძალღს და მასთან ერთად შორ-
დება შეშის საწყობს... ბრბო მასხარად იგდებს ხრიუ-
კინს.

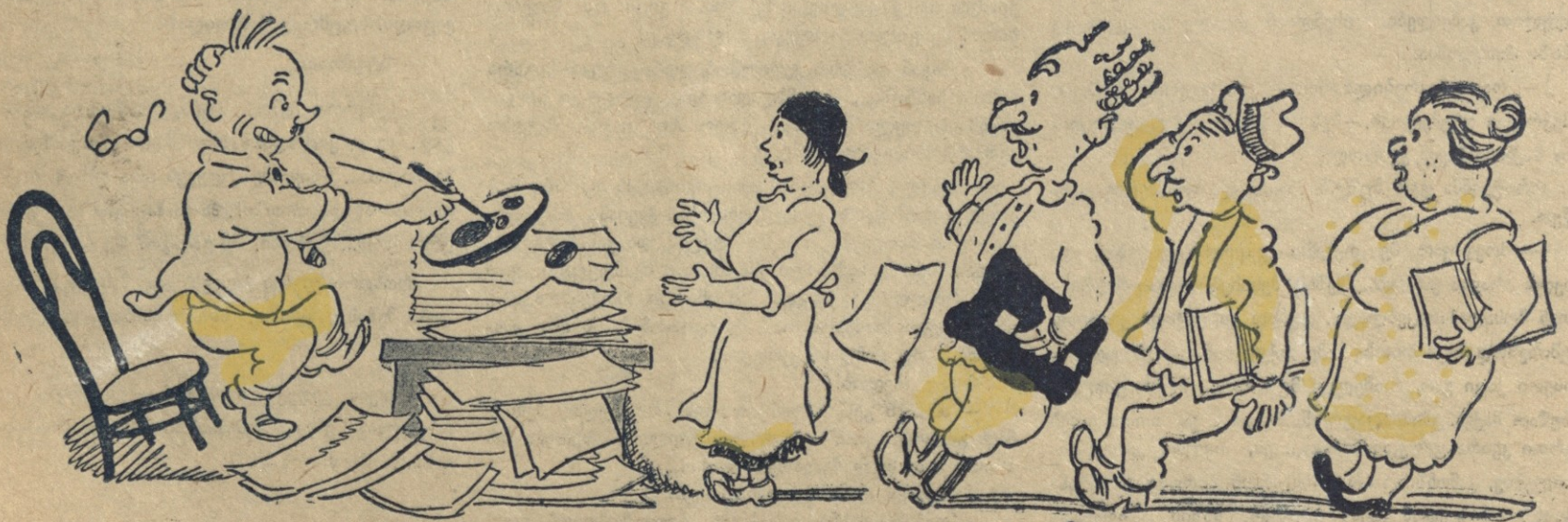
შენთვის კიდევ მოკიცლი! — ემუქრება ხრიუკინს
ორუმელოვი, ეხვევა მოსასხამში და ბახრის მოვლანზე
განაგრძობს თავის გზას.

დირექტორ სულერთია რაციუოდეს დილიდანვე დაუხვდა რიგი საქმიან ქალაღდებზე ხელისმღწერის მსურველ თანამშრომლებისა და სხვა კლიენტებისა.

უზმო სულერთია ეღვის სიხწრაფით აწერდა ხელს საქმიან ქალაღდებს. სულ რაღაც 15 წუთში ახამდე კაცი გაისტუმრა.

და რაციუოდის ინერცია იქამდე მივირდა, რომ როცა უზმო სულერთიას ბუფეტის თანამშრომელმა საუზმე მიართვა, დირექტორმა შებრაწულ კატლეტებსაც კი მოაწერა ხელი.

ზღაგირთი ორგანიზაციის ხელმძღვანელები შეფარვნილად ლეზულობენ სამუშაოზე შეფარვნილად პირებს ისე, რომ მათს პრინციპს და კვალიფიკაციას არც კი არკვევენ.

გაზეთიდან

(სცენა წარმოადგენს ამბულატორიის ექიმის კაბინეტს. შიგ არის ერთი დასუსტებული ავადმყოფი და მომვლელი ქალი.)

მომვლელი ქალი:—ექიმი მოდის, ივლიანე, გეშველა...

ავადმყოფი:—მოდის. შიდლობა უფალს... აწი აღარაფერი მიშავს... (შემოდის ექიმი. ეტყობა გაბრაზებულია და სურს, ვინმეზე ამოიყაროს ჯავრი).

ექიმი: სად არის ავადმყოფი? ესაა ავადმყოფი? რას გავს, კაცო ეს? ეს ავადმყოფი კი არა, მიცვალებულია უკვე! საწყალი, რას დამსგავსებია! ცარიელი ჩონჩხი არაა სულ?! იტქვამ სულს კიდევ?

ავადმყოფი: (კენისის)—ვაი, ექიმო... მიშველე...

ექიმი: (აჯავრებს)—მიშველე. კარგად როცა იყავი, მაშინ რატომ არ მეძახოდი? ახლა განსვენებულხარ, დაგჭირდი და გაგახსენდი?

ავადმყოფი:—მიშველე ექიმო... ოღონდ მომარჩინე და სიკვდილამდე არ დამავიწყდები...

ექიმი:—კარგი, ნუ წუწუნებ. აბა, პირი დააღე, ა—ა—ა სთქვი!

კოვზი. ექიმი მას ხახაში უყოფს ავადმყოფს) სთქვი—ე—ე—ე!

ავადმყოფი:—ე—ე—ეკჭხხრჩ... (იხრჩობა).

ექიმი: სთქვი ე—ე—ე. ისუნთქე, რატომ არ სუნთქავ? ა. ბიკოს, ის ვგონებ დაიხრჩო კიდეც. (სინჯავს) მართლა არ დამხრჩვალა.

მომვლელი ქალი: უი! უი!

ექიმი:—რა გაყვირებს. სულერთია, შაინც მოკვდებოდა. აღრე დაიხრჩობა თუ არა, შაგას რა მნიშვნელობა აქვს? ქე შაინც ჩემს ხელში მოკვდა კულტურულად. აბა, ღვდელი გინდოდა თუ? შემდეგი ავადმყოფი!

მე-2 ავადმყოფი: (შეშინებული შემოტყუფს თავს)—მე...არ შინდა გასინჯვა...კარგად ვარ...

ექიმი:—რის კარგად კაცო, ადამიანის ფერი აღარ გაქვს. (ავადმყოფი კიდეც უფრო ფითრდება) შენ ამაზე უარესად ხარ, განსვენებულზე. (ძალით შემოათრევს კაბინეტში) გაიხადე! ესაა კარგად ვარო? ცარიელი ძვლები ყოფილხარ. დიდი-დიდი, სამი დღე იცოცხლო. ისუნთქე! კიდევ! ისუნთქე! დაახველე! მაგრად! არ ისუნთქო! ისუნთქე მეთქი, შე წყეულო! (ხელით აწვება მკერდზე) გტკივა? არა? (მძლავრად აწვება) არც ახლა? მაშ კარგი გაყურებინებ სეირს! არც ახლა?

მე-2- ავადმყოფი:—ვაი, მიშველეთ... გულბოყვი ჩამინგრიო...

ექიმი:—რას შიჭქარავ. ეს ჩანგრეული იყო. შარსაც რომ შიდებს კიდეც! გადაბრუნდი! გტკივა ეს გვერდი? (მუშტს ჩაჭკრავს) არც ახლა?

მე-2- ავადმყოფი:—ღედავ, მოშკლა ამ შეჩვენებულმა! გულიც ჩამინგრიო.

გვერდებიც...

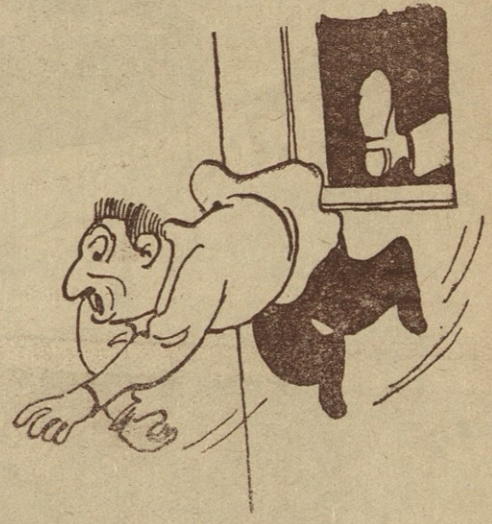
ექიმი:—ნუ ღრიალე!

მე-2 ავადმყოფი:—ვიღრიალე კი არა მეტსაც ვიზამ.

ექიმი:—ვის უბედავ, თუ იცი! თავხედი ყოფილხარ! ხომ ხედავ კაცი აგერ ლამაზად მოკვდა და კრინტი არ დაუძრავს, შენ რა წითელი კოჭი ხარ?

1-ლი ავადმყოფი: (თავს წამოყოფს)—ვინ მოკვდა ლამაზად. მე. აბა მე შენ გიჩვენებ. (წამოხტება და ექიმს ეცემა. მას მეორე ავადმყოფიც მიეშველება და შეჭკრავენ ექიმს) აბა, ერთი შენი მოწმობა მიჩვენე! მართლა ექიმი ხარ თუ არა!.. ჰა, ამოიღე, ზორომ გაგათავე!

ექიმი: (შეშინებული)—მოითმინეთ... შაპატიეთ... გეზუმრეთ... თქვენი ჯანპრთელობის განყოფილების გამეგ გავიცანი მატარებელში... მას ექიმი გეგონე და აქ მომიწვია... მეც დაგ-

თინშლი... ძველად, შეფის ღროის ჯარის ფერშალი ვიყავი... ვიფიქრე, გამოვდგები მეთქი..

ავადმყოფები:—მაშ გამეგს მოწმობა არ მოუთხოვნიო?

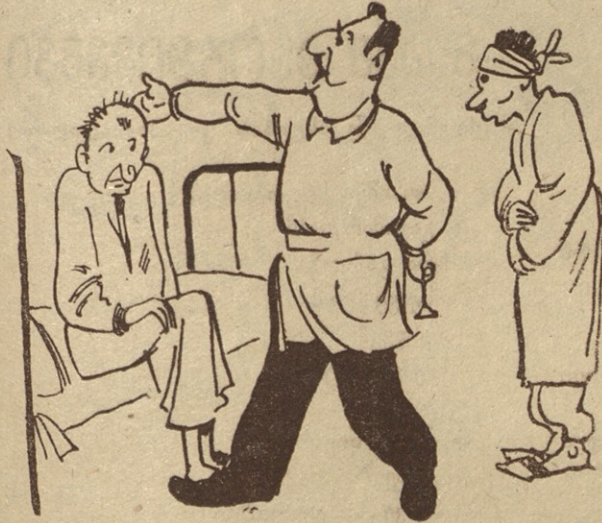
ექიმი:—არავითარი... ჰკითხეთ თუ გინდათ.

(ავადმყოფები გარბიან ძახილით: „ვკითხოთ!“ „პასუხი მოვთხოვოთ!“)

ექიმი:—რა ღრო დაღვა. ავადმყოფებიც რომ გაეშმაკდნენ! (საექიმო და საამბულატორიო ხელსაწყოებს ჩაჭყრის ჩემოდანში) ამაშ მაინც წავიღებ. (ფანჯარაში გადახტება)

(ფარდა)

ალღარ-ალღარსან.

ავადმყოფი:—ა—ა—აჰ!

ექიმი:—ო—ო—ო!

ავადმყოფი:—ო—ო—ო—ოჰჰ!

ექიმი:—ი—ი—ი.

ავადმყოფი:—იიიიჰჰ!

ექიმი:—ჰ—ს ნუ აყოლებ.

ავადმყოფი:—რა ვქნა, ექიმო, მიჭირს...

ექიმი:—არაფერიც არ გიჭირს, ყელში სიწითლე გაქვს, ანგინა იქნება ან ხუნავი, ან როჟა. შეიძლება კიბოც იყოს. აბა, ერთი საფლაპუშე კოვზი მომიტანეთ. (მოაქვთ დიდი

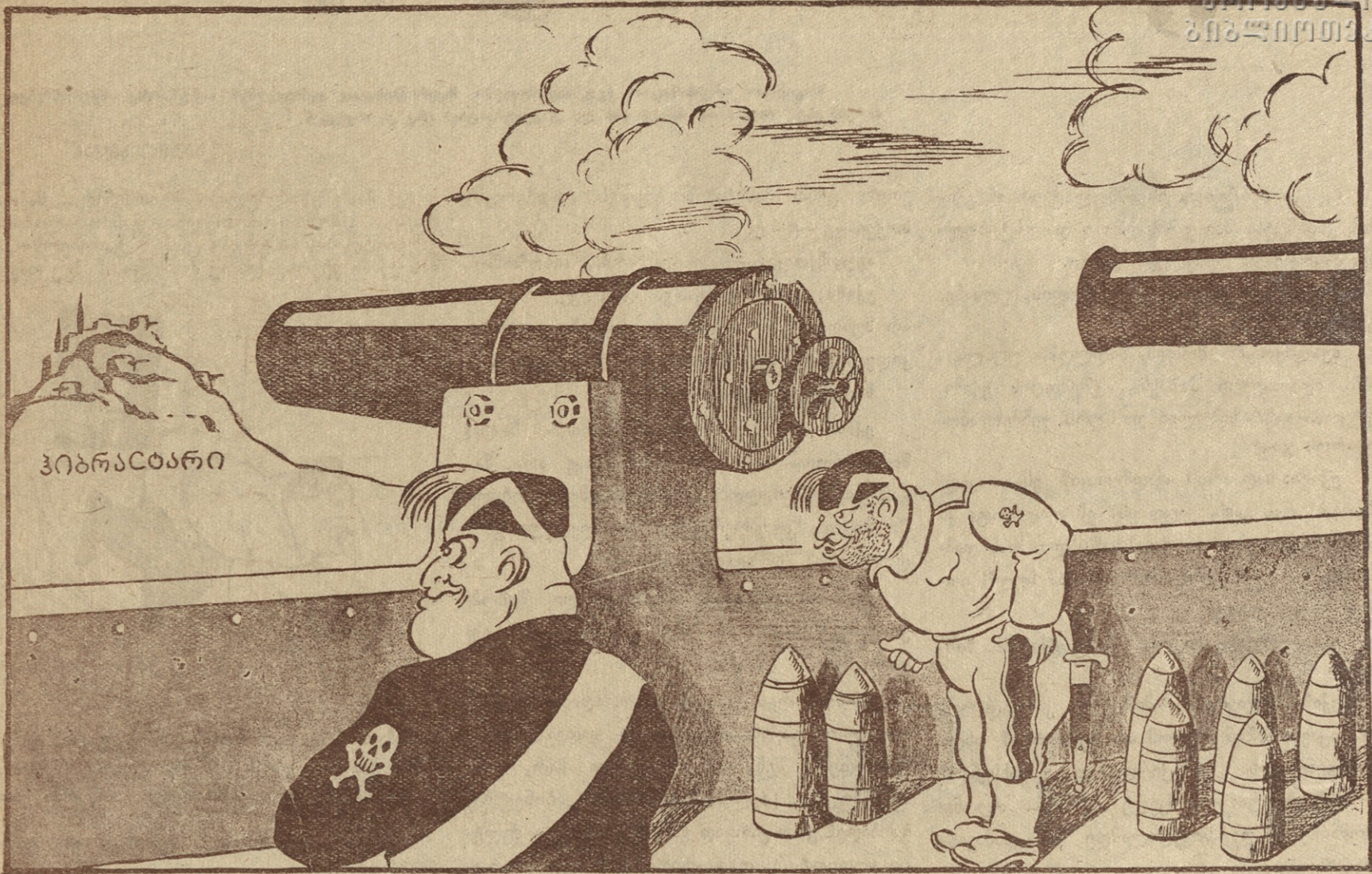
ბაქანს ვეძებდი ღაშისას

(ხარაგოულის რაიონი)
ბაქანს ვეძებდი ღაშისას ვერ ვნახე დაქარგულიყო, სალამო იყო გვიანი, მზე მთის წვერს გადასულიყო. შენობის ნაცვლად ბოძები აქა-იქ გაფანტულიყო, ღამე ჩამოღვა, დაბნელდა, უკუნი ამართულიყო მატარებელი ჩამოღვა ნეტავი არც მოსულიყო; მგზავრები ქარავანივით რონოდებს მოდებულოყო... კვარი ქინედილად ანთილი საესებით ჩანაცრულიყო, კაცი კაცს ეჯახებოდა ირგვლივ სიბნელე სრულ იყო... მატარებელი წავიდა მრავალი დარჩენილიყო, ბევრს თავი გასტეხოდა და... მიწაზე გაშხლართულიყო

კიკიკო

იტალიური გაზეთი „ვეე დელ აირა“ სწერს: „ჰიბრალტარმა დაკარგა თავისი მნიშვნელობა, რადგან ამჟამად მას მალლიდან დაწყურებს იტალიის მიერ გამაგრებული სიერრა კარბონიერას მთაგრეხილი, რომელიც ინგლისიდან 6 კილომეტრითაა დაშორებული“.

ეგრესორის ლოლიკა

— ნება დაგვრთეთ, ინგლისთან დაახლოვება აღვნიშნოთ საარტილერიო სალიუტით!

მოუდიოდნი ამბები

საოცარი სკაში

(ველის ციხე)

ადგილობრივ სასოფლო საბჭოს, დიდი ხანია შემოულია აქაურ სამკითხველოში ახალი სისტემის სკამები, რომლებზედაც დაჯდომის დროს ადამიანი იკეცება და ღებულობს გადაბრუნებულ ქართული ასოს „ი“ ფორმას. საბჭოს მესვეურების აზრით, ასეთი სკამების დანიშნულებაა—კითხვის დროს დასვენება.

ამ დღეებში ასეთ შემთხვევას ჰქონდა ადგილი: მკითხველი ი. სკამში ისე მაგრად ჩაიკეცა, რომ მისი პერპენდიკულარულ მდგომარეობაში ჩაყენება შეუძლებელი შეიქმნა. სამკითხველოს გამგე და მკითხველები იძულებული შეიქმნენ სკამში ჩაჭედებული მკითხველი სკამიანად წაეღოთ საავადმყოფოში.

ნაპერწყალი

ის, რაც ძურღვება იციან, გამგევი კი არა

(ზესტაფონი)

ქალაქის სამკითხველოში არაჩვეულებრივი ამბავი მოხდა:

გუშინ, სამკითხველოში აღმოჩნდა ახალი გაზეთები და „ნიანგის“ უკანასკნელი ნომერი. გამგეს გაოცებით შევეითხე:

— როგორ მოხდა რომ სამკითხველოში ახალი გაზეთებია?

— სრულიად გასაგებია, — მიპასუხა მან, — ალბად ავად გახდნენ...

— როგორ? ვინ უნდა გამხდარიყო ავად?

— აი ისინი, — რომლებიც სამკითხველოში სისტემატურად დადიან მხოლოდ არა როგორც მკითხველები. არამედ...

— ვინ არიან? არ იცნობთ?

მერე რა რომ ვიცნობ? ქურდებმა თავიანთი საქმე კარგად იციან. მიპასუხა მან რაღაც ვეტყვოდი, გამოვბრუნდი და თავისათვის გავიფიქრე: ქურდებმა მართლა იციან თავიანთი საქმე, ზოგიერთ სამკითხველოს გამგეებმა კი — არა.

ნამი

მეავე ასოგვიმეწვი

(ძღვნად ბუკისციხის კოლხსახადილოს)

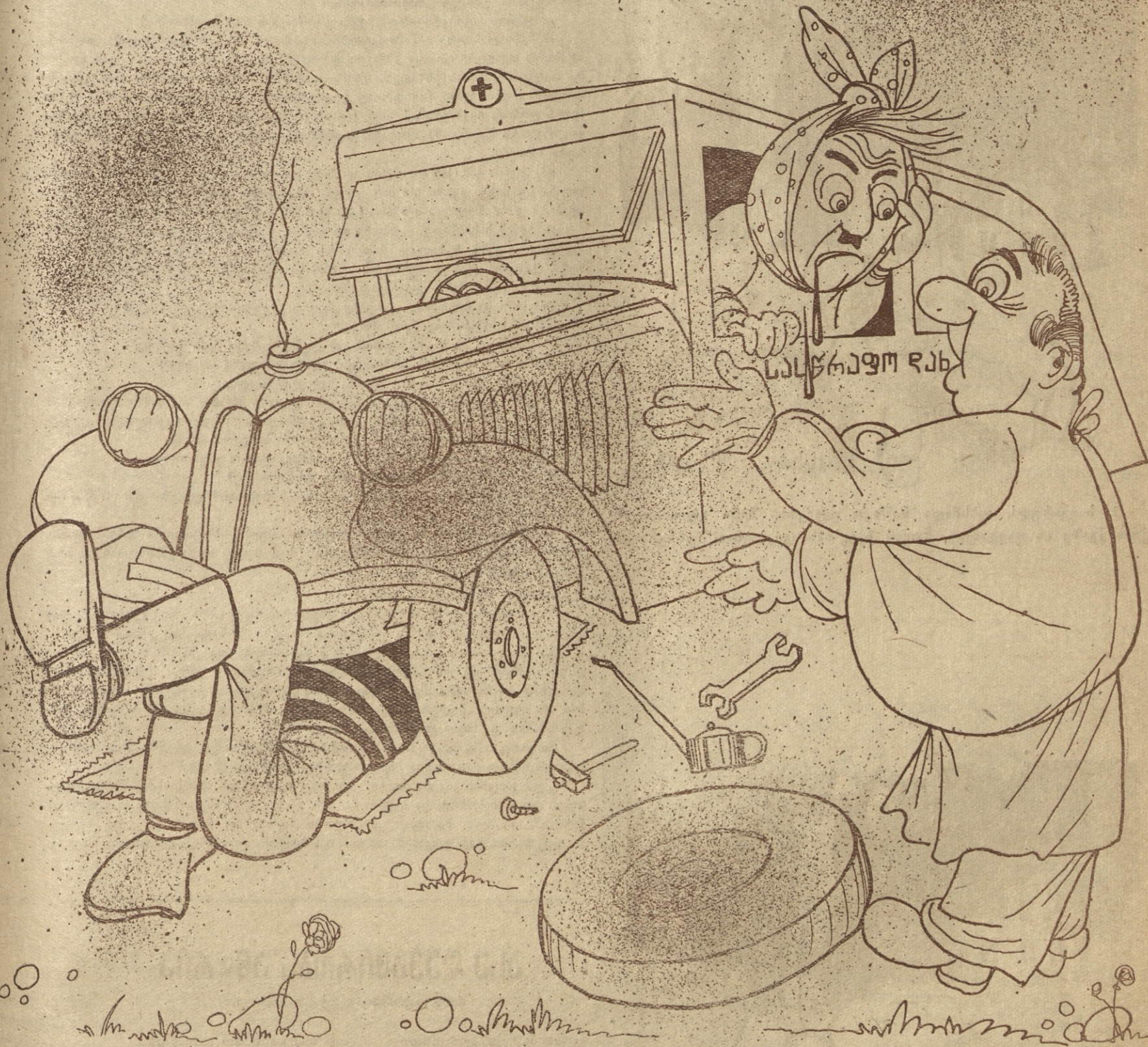
- ზოსიმეს სიცოცხლე!
- გაგიმარჯოს!
- რა გაქვთ?
- მეავე პრასა.
- კიდე?
- მეავე კიტრი.
- კიდე?
- მეავე ნიორი.
- კიდე?
- მეავე პამიდორი.
- სოუზი არა გაქვთ?
- გვაქვს.
- მაშ მოგვიტანე...
- ეხლავე, მაგრამ...
- მაგრამ რა?

— დღეს არ გამოიკეთებია და გუშინდელი რაც გვექონდა, უკვე გავასალე...

— აბა მაშ რა სასადილოა თუ არაფერი გაქვთ საჭმელი?

— ინტრიგანი ყოფილხარ, თვარა, ამხელა ასორტიმენტზე კაცი იტყვის არაფერიო?.

ღენთი

რ ა ი ს ს ა წ რ ა უ მ რ ა ხ მ ა რ ე ბ ა

- ჩამოდი, ჩვენს სასწრაფო დახმარებას სასწრაფო დახმარება სჭირია.
- შე კაი კაცო, დახმარება რომ შემეძლოს, ამ გაჭირვებულ მანქანაში ჩავჯდებოდი?

ნახატები ან. კანდელიასი.

1. სიყვარულს უხსნიდა მიშოკი ელვიას, შენი გულსთვის ძაბს ჭეხუე არ დავტოვებ, მიიღე ჭეხუენას ავიღებო, ეუნებოდა.

მანქანების ფოსტის გარეშე ავსებენ ტარბუნდში დილით ადრე გამოიღობოთ თუ არა უნაღვედ ცოლს მისართა.

— ლუჩია იცი დღეს რომ ჩვენი ქორწინების ათი წლისია? — მართლა? სულ არ მოგონებია. — ესაზღვრა სახეგარეშე მისი ლუჩია. ახალბედის თვალები რაღაც ეგვიპტურ ავიმონდუნდ. მან რაღაც იცის, ალაპატე რაღაც სიბრძნის უნაზღვს თავის ცოლს. წინადათი ალაპატე ტარბუნდში სამსახურის საკვანება წინ ფრიად გულსმბიერი დავსე შეაფანა სადაც თავის ცოლს ლუჩია ბეჭეტობის ათი წლისისავე ულუცდად. მან გააფანა მორიგ ტენდერადილს შევიწარა არავაფე დავსე და სთხოვა, რომ დილით ადრე გამეზღვრა მისთვის.

და გულს დანაქალით გლს ალაპატე დავსე. აი სიყვანა დილიტეს ფოსტადილით ალაპატე ვაგან და მის ცოლს ვაფასეცენ დავსე. — ფრთხილად ვაუბრე ალაპატე და თან თვალს არ აპოვებე ლუჩია, რომელიც საუბრის თანადილია. დასდუნენ სასაფხუოდ ალაპატე და ლუჩია, ბედნიერი ცოლს მისი იყრებუნენ შორეულ დღეებს, ტკბილად მისაფარა მოეჭრობას, ახალგაზრდობის რტისი ნახას, ლტებებს, ტკბილ ზრტხლს მოიზიადე სიღებებს, ზღბუბუბლს სმადრებს და ბილსის ქორწინებას და სხვადასხვა.

მიშკარმა გაიჭიბა. — კარგზეც კაცინი ედებტარბისთვის ალაპატე ვითილ აქ არაფერიოთი მიწნებოთი წარბისთვის.

— ვინ არის ამ ცოლა აფრიალენ ლუჩია, გახვე შენი კორბი.

— დავსე! შე! ა. ნანე. — ლუჩია ევლასის ასე.

— ლუჩია, — უბრია ალაპატე და თვალები მინახა, თვალები მიღვლა, იმ ანგარიში, რომ ცოლი ცისზე უზრუნველბა და სიხარული ცრმებლის ფრტევი გაიფანებს მისთვის ასეთი გულწრფელი სატოტრისათვის.

მარამ ლუჩია დავსე წაითხვა შენზეც უფრო გაითრია.

— ეს რა ეტყურებდა ცილა, ალაპატე, ჩვენი თავზეც მითი ამოკითხვა.

— სატოტრის ქ. № 9 ლუჩია ევლასე ასე. — ბოდიშა — ტარბუნდისას, მაცოტე ნახატის მომადტის სპოცებო უქანსქელთი ვინა გავსელებოთა წარტ გაციტე ძალიან ბედის ტუტეო.

— არა უფრებოთ ამ თავიკობალა არავაფე! კიდეც აური, ასე ხვეს ამ ბოლო დრის ჩვენი ფოსტაში და ეს ევლასე არავაფის მორიგობის დრისი და კბილების ღრტნითი ზღბუბუბო გაფაკობა დავსე.

— ნახატი ეს ხომ საჭიროდინავლის დირეკცია წერის ფრთას. გაციონა ბედის ბედის! ამს შე გაციონი ბილიან ბედის. ეილა ტუტეო აქ არაფერ ზუბა. არა უფრე ამ ცრმის თავსე არა ეს რა ითინ მილი ცილა შე შე გამეცე დე.

— როგორც იქნა ცოლსმარა ქორწინებო და მომწიბრეს და მომწიბრეს გახვეს ტკბილ მოთრებოთი შეფრადეული სატბიანი და სხვა.

— უცხე კარბის კაცინი მოხას, ალაპატე თვალს დამაშაშაზე გაიჭრა გაიჭო, ხოლო რაღაც შემობრუნდა ზღმი ბარითი ეჭო. კინეჭერი სწრაფად გაჩანა და წრისის ციხებს შეუფა. ციხეობის მარამ ხმა ევლასე ურდეს. მუხლზე გაცივება, მოლად კანგალა აიტანა და ხოლას ღრმბიდილი დეჭეა ტატბე.

სა დავევიროს ანდრია

(სოფ. გარეშეო ვადაკორის რაიონი)

კაცია მეტად გულბილი ხურცილაფა ვაგარია, მან ზურის წერტილი საჭმელი ლელ ღომბალივით ათია. ბუს აფიქონის იმ დავტლბს ზეულბეა მავქს ასეო, ვინც ხმას ვილბებს მიგებევი გულ ბრახითი მავქს საესეო.

თუ სიფთოში არ დაუჭლი არ მოსწონს შენი იფი, იცილდო პურს არა მოვიცილის მიუღ დღეს, რომ იყოთი 88-ო, ასე დავევირობს ანდრია და ვფიქრობოთ: უკეთესია ნინეო ვაკაროთი ჩანეალო როგორც რიგი და წესია.

2. უცხად შორი-ახლოს მშვიდობისმოყვარე ძაღლი გამოჩნდა. (იხ. მე-13 გვ.)

— ციო, რა აწავიათ — შეკვილა ლუჩია. — რა გეზრებდა ადამიანი? — შე აზიფერი. მარამა შენ ითინ რა გეზრებდა რატომ ასე გაფთოი? ხმა ამოიღო ჩაბოტი დაბნეული უკეთესად რომ შენი წრითი ვაგებო. აი, მხარე შენისა დილიდ — სასაფხუოდ სასაფხუოდ და. აქ კო. შენ ცოლს შენ წერი გაიჩინე! ამ დამეოთი მიწნებოთი აქ აწარებოთ ურტე. სისულელე ჩენი, რომ დღედეც არ ეტინი ევლასე წრისს. რაც კი ჩვენი ფოსტაში შემოიფიქრა. (კიო ხველბის წრისს)

— საეჭრული ღრბია საეჭრად მარად გეგებვი და ტკბილად ტკბილად გაციონი. გიციდ დღეს სადაბის ჩვენი საეჭრად აფიქლას, დიდ ბიოტიფინა, მიწნების

ვინ არის ეს ღამეოჩაო, რომელიც საღამოობოთი ტორიფინა დავტებოთ ტოთი ჩამიფარფხედეს ზღმი, მარკასათი მიწნებებ იმ ტორიფი.

— რა არის ეს? რა არის ეს? — და ალაპატე ცხვითიან მიუტანა წრითი, შენი პიტე. პიტე, რას ნიშნავს ეს ალბა ვილა მოცილენ იტება, რა საგლია პიტე? რომელი წრითი კაცი დირიგებს საეჭრად პიტე? შენე მომართო როგორ წრითი სმსა რომ დიდი უფოც ვინა კი უნდა იყოს ის შენი პიტე, სრულ-ციფლას, ვინაშე არის დირეკცია ფოსტ-ბილგეზრადის ღრმბიარული წრითი ვერ ვაგარ სწრაია, შენზეც ხმა შენეს საეჭრად და შენზეც სახლს მოჭერი, საეჭრად, სახიხარო, მოლაღბე გამეციო, უფული, ფლითი ჭეჩანება ალაპატე და ვიფირობა, რამე გამეზრება თათის მიწნებავება. ვეღ დროში ვეც ღამე ზღბუბუბოთი გამეზრებულის მტრეფა იყო, ცოლთან მომარა ინიფიქრის დრის. ახლაც ახლაც ხომ შენებდა დავაბიტიანი მარამა უფლტორი საეჭრად მის ჩამბართიფინა. მამ როგორც კელტორელ ფორმებში ვამეზრებო ჩენი გამეზრება.

ინსაბა. — ლუჩია, — წვეული კონტრეტი აილი ზღმი და ეილბიგება დაუწო.

— დალაპატე — წამოვიცლა, — ალაპატე

— რა იყო?

— შენაშე გევაქსე 1929 წელი.

— ასა მარლად ვალო. 1929 წელი. მარამ ეს არაფერს არ ნიშნავს, შენი ღლბა შეილბა... მე ამასთან მავქს საეჭრად. შენი პიტე? ვინ არის ეს პიტე? ვინი ხელი ეს?

— ციო, ეს ხომ შენი წრითია!

— რას დაზარაკო, ხომ არ შენებდა კუხუეც ეს პიტე ვინადა!

— შენ ნარ გენაცვალე. არა პოვსი ოფსადე გემაბოთი!

— ზო. ზო, მარლად... მომავინადა... მე უფილი პიტე ვარ. მართლაც ეს ჩენი წრითია. ჩენი ზღმი ეზლა ჩვეთვის ევლასეო აშკარაა. ამ ხნის განწავლობაში წრითი ფოსტის ევლა. აი ჩვენი. ევლასეო გამეცე სასტიკი საეჭრადი უნდა გამოვლედო უქანსქელად გაფთილბებო ასეთი ევლასეო დამოაფიქრად ღრმბიანი მშრომელბა წრითილები, ლუჩია მიდი მომეჭრე ევლასეო.

შეუბნდენ მარამს და განწავრეს მუხუეო. ვილცამ აწიბებ დააკარე. ცოლ-მარი შევტია.

შეიფლბა კიდეც ფოსტალიონა?

მის. გომიანიშვილი

ვაკილპატიული

ქუთაისის "ინფორმის" საწოლების სახელსმსტის ტექნიკური ხელმძღვანელი რეკია, ეს სიბრძნის რეკია, რომელიც ერთხელ მისი მოიფიქრე იყო აფეკულობით. ცოლს მისი წერია ციხეცე იცის (რასაკვირებელია მისი).

რეკია (მისი) დამატებითი ხელობას. იგი უნდა შეტყობეს იცის ასეთი ტკბილი შედეგელი ინსტრუმენტის მისი გამეჭრეს უწოლებს.

მისი ცილს და ვერეშობის, განწე-სი №33 31

მისი ცილს და ვერეშობის, განწე-სი №33 31

მისი ცილს და ვერეშობის, განწე-სი №33 31

მისი ცილს და ვერეშობის, განწე-სი №33 31

3. მიშოკიმ გადაჭრული ზომები მიიღო „ხატრფის“ გადასარჩენად.

4. რა გაზინებს შენე კიო, შეყვარებულებს არას ვერია მე? უბრალო ძაღლია მისი მიშოკის წარმატება უხურდა.

გერმანულ უაჟისჯის სიურთხილა

- გამოსარკვევად გგზავნიან?
- ღიახ, გზა უნდა აღმოვაჩინო საიდანაც სამხედრო დეპერტორები აპარებიან უცხოეთში.
- ნახე, კარვად გამოარკვიე, იქნებ ჩვენც დაგვირდეს.

ძალიან მკაცრი მდივანი

ჩვენ მივიღეთ აჭარის მხარეთმცოდნეობის ინსტიტუტისადმი ა. წ. 19 მაისის თარიღით გამოცემული შინა-საკანცელარიო ბრძანების ასლი:

ბრძანება № 5

აჭარის მხარეთმცოდნეობის ინსტიტუტისადმი.
19 მაისი 1939 წელი

§ 1

„საშუალო საათებში დისციპლინის დარღვევისათვის, რომელიც გამოიხატებოდა თანამშრომლების მიერ პირად საქმეზე დაწესებულებაში კინკლაობასა და ხმაურებაში, რომელიც ეწინააღმდეგება პარტიისა და მთავრობის დადგენილებას.—გამოეცხადოს სასტიკი საყვედური ინსტიტუტის შემდეგ თანამშრომლებს:

1. ვენერა ჩხეტიანს.
2. ელენე ჩიმაკაძეს,
3. ვერა გვალიას
4. შურა ელიავას

და შემდეგში თუ დაწესებულებაში კიდევ დაურჩება ადგილი ურთიერთშორის მითქმამოთქმას და კინკლაობას, დამნაშავენი დათხოვნილი იქნება სამსახურიდან.

§ 2

წინადადებას ვაძლევ ინსტიტუტის საქმეთა მმართველ ანხ. ვალიას, რომ შემდეგისათვის არ იქნას დაშვებული მის მიერ ის მდგომარეობა, რომ ის მთელი დღის ბოლომდე სამსახურში იყოს. თანამშრომლების კინკლაობას და წესრიგის დარღვევის შესახებ ადმინისტრაციას აცნობა კერძო პირებმა, რის შესახებაც ვაფრთხილებ ანხ. გვალიას (და სხვ.).

დირექტორის მაგიერ (ხელწერა)

ეს დირექტორის მაგიერი, რომდენადაც ვიცით ინსტიტუტის სწავლული მდივანი ბრძანდება. თანამდებობა, რა თქმა უნდა, არ სცვლის მდგომარეობას და სრულიად ღირსეული სიმალლიდან აფრქვევს მრისხანების ცეცხლს ანხ. დირექტორის მაგიერი, როცა საქმე ეხება „პირად საქმეზე დაწესებულებაში კინკლაობასა და ხმაურობის აღკვეთას, რომელიც ეწინააღმდეგება პარტიისა და მთავრობის დადგენილებას“.

ცხადია, აღნიშნულ ინსტიტუტში ძალიან მკაცრი ბრძანების შედეგად დისციპლინა უთუოდ მოიგებდა, მაგრამ რამდენს მოიგებს ენის სიწმინდე, რომ იქ ასეთივე მკაცრი ზომები ტარდებოდეს მართლწერის ელემენტარული ნორმების დარღვევის წინააღმდეგაც!

წუნი, მაგრამ არა ტაქტი

რომ იტყვიან დულს და გადმოდისო—ასეთ მდგომარეობაშია კულტმუშაობა-ბორჯომის საკასრე ქარხანაში. ეს გასაგებიცაა, რადგან თვით ქარხკომი თავდადებულად იბრძვის კულტურული გართობისათვის. იგულისხმეთ, რომ ამ გართობაში შედის, უპირველეს ყოვლისა, ჭიდაობა.

ეს იმიტომ, რომ ქარხკომის თავმჯდომარე ეტყობა, დამსახურებული მოქიდავე ყმაწვილი უნდა იყოს. ნათქვამია, ჩვეულება რჯულზე უმტკიცესიაო,—იღწვის ქარხკომი კულტურის ფრონტზე—ჭიდაობისათვის. ამა წლის 30 ივნისსაც ქარხნის კლუბში მოაწყო კულტურული სანახაობა, რაც აუწყა მთელ ბორჯომს სხარტად და კოხტად გაფორმებულმა აფიშებმა.

აი თვით აფიშა:		
„30	1930	30
VI		VI
საკას	ქარ	კლუ
გაიშარ		ქართუ

ჭიდაობა

ხაშური — ბორჯომი
დაუხრავს   ზურნა
ხელ — ვ. შალუტაშვილი
დასა   9   საა.“

ეს იეროგლიფი იმდენად გასაგებია, რამდენად შესავალში უკვე განვმარტეთ, მაგრამ მაინც იკითხავს მკითხველი რატომ იყო საჭირო ასეთი რებუსის ფორმაო?

იქნებ იმით, რომ ქარხკომს არ სურს ჩამორჩეს სატკეჩე საამქროს წუნის გამოშვებაში.

ეს გამოსავალი არ არის ამხანაგებო, აფიშა ხომ ტკეჩი არ არის, რომ ყურადღება არ ავინ მიაქციოს?

ნახ. დონისა.

რაიონულ მხანაძრის სისწრაფე

— ბოზოკარიდან ხართ? რაიო? ხანძარია? არ ჩააქროთ, ახლავე მოვლივართ...

ონოფრე კონტრიკაძე ჰაემანს

ონოფრე კონტრიკაძე სულ ერთი თვეა, რაც მთავრდება და დანიშნეს. ახალი თანამდებობის სავარძელში სიამაყით რომ ჩაჯდა, გადახედა თავის მონაგარიზე ქალს და სთქვა:

— აბა ჩემო ონოფრე, აქამდე თუ არ გწყალობდნენ ქალები, ახლა მაინც ზევით ხარ აწეული და ამ დარგში ბედი გაგიღამებს. კონტრიკაძემ მაკიდის უჯრა გამოსწია და თითქოს შიგ ჩაალინინა:

„რომ არ მწყალობ, ცოდო ა-ა-არ ვა-ა-არ..“

კონტრიკაძე არც ახალგაზრდად ითვლებოდა, არც მოზრუნულად. სიყვარულზე გულწაკლებათ იყო. სულ იმას ოცნებობდა ვინმე ლამაზი გოგონა შეერთო ცოლად. თმა უდროოდ შეუთეთრდა. კარგა მოზრდილი კეხიანი ცხვირი მშასავით შემოესწრო. ქალი, რომელიც ონოფრეს ეტრფოდა, ან სიბერეში უნდა ყოფილიყო ფეხშედგმული, ან რაიმე სიმახინჯით შემკობილი. ამიტომ იწუნებდა მათ ონოფრე. ისიც იწუნებდა, მასაც იწუნებდნენ და რჩებოდა ასე უცოლოდ.

ხშირად უნიშნავდა ჰაემანს ქალებს. ხშირად სამსახურის დროსაც მიეშურებოდა დანიშნულ ადგილს. თანამშრომლებს ასე განუცხადებდა ხოლმე:

— ბორჯაგაშვიტების ცენტრალურ გამგეობაში მივდივარ. ან და — ფინანსთა სახალხო კომისარიატში მივდივარ!...

ერთ დღეს ჩვეულებრივად დარეკილი ტელეფონის მილი რომ აიღო, ვილაც უცნობი ქალის ნახი ხმა გამოელაპარაკა:

— უზუნდარაშვილსა სთხოვეთ, ამხანაგებო!...

— აქ არაფერია მყავს უზუნდარაშვილი, ქალბატონო!

— უკაცრავად. მაშ ნომერი შემცდენია.—ნახად მოვბოდიშა ქალის ხმა.

— არაფერის გენაცვალე.—უპასუხა კონტრიკაძემ და ორივემ ტელეფონის მილები დაჭკიდეს.

წუთიც არ გავიდა, რომ ტელეფონის ხარი ხელშეორედ დაირეკა.

— გისმენთ.

— თუ შეიძლება უზუნდარაშვილს სთხოვეთ, — გაისმა ისევ ნარნარი ხმა.

— თქვენი მშვენიერი ხმის მოსმენა მე არ მომწყინდება, მართლაც „უზუნდარაშვილი“ ჩაშესმის ყურში მაგრამ უნდა მოგახსენოთ, რომ ჩემს ორგანიზაციაში აგეთი პირი არა მყავს. — აღერხისანად გამოელაპარაკა კონტრიკაძე.

— მაპატიეთ, თუ შეიძლება. როგორც სჩანს ნომერი სწორედ არ მოუციათ.

კონტრიკაძეს ისე მოეწონა ამ ქალის ხმა, რომ გადასწყვიტა გასცნობოდა. იფიქრა, ასეთი წკრიალა ხმის პატრონი უსათუოდ ლამაზი ქალი იქნებოდა. იქნებ ჩემი საბედო კარზე მომდგომია და თვითონვე მირეკავსო.

— უცნობო ასულო, მე მომწონს თქვენი ხმა, რომ ყოველი თქვენი სიტყვა მაღამოსავით დამედო. წარმოიდგინეთ, რომ თქვენი ხმა შემეყვარდა კიდევ და რომ არ გაგიცნოთ, ეს იმას ნიშნავს, რომ მთელი ჩემი სიცოცხლე თქვენზე ოცნებაში ვიყო და ზღაპრული ჰაბუკით გეტბდეთ და ვერა გპოულობდეთ.

— ასე უცბად, როგორ შეიძლება შეგყვარებოდათ ჩემი ხმა?

— რატომღაც არ შეიძლება თუ კი თეატრში ხდებოდა, განა ცხოვრებაში არ მოხდებოდა? თეატრი ხომ ცხოვრების სარკეა. ნუ თუ თქვენ არ გინახიათ არშინ მალ-ალანი.

„ერთი ნახვით შემეყვარდი — არშინ მალ-ალან“.. მოსწრებულად უპასუხა კონტრიკაძემ დაქვის სტრიქონიც ტელეფონის მილში ჩაიმღვრა.

— თქვენ ისეთი ტკბილი ლაპარაკი გაქვთ, რომ გეტყობათ ძალიან სასიამოვნო პიროვნება ხართ. დიდის სიამოვნებით გაგაცნობით.

— რადგან თანახმა ხართ, შეგვხედეთ ხვალ ერთმანეთს, სადამოს რვა საათზე ქალაქის საბჭოსთან, საათის ქვეშ. ოღონდ რომ ერთმანეთი ვიცნოთ, თქვენ და მეც მკერდზე წითელი ვარდები გავიკეთოთ.

— ძალიან კარგი..—უპასუხა ქალმა და შეთანხმდნენ. ასე დანიშნა კონტრიკაძემ მორიგი ჰაემანი.

მეორე დღე კონტრიკაძემ სამსახურში მზიარულ გუნებაზე გაატარა. სადამოს მთელი მისი ბუღალტერია უნდა მოსულიყო ბალანსის შედგენაზე სამუშაოდ, მაგრამ მას არა „სცალოდა“, ამიტომ თანამშრომლებს გამოუცხადა:

— ამ სადამოს მე ვერ მოვალ, ფინანსთა სახალხო კომისარიატში მივდივარ, იქიდან ცენტრალურ გამგეობაში შევივლი, მერე შეიძლება რაისაბჭოშიც შევიარო, თუ ვინმემ მიკითხოს ასე გადავიცეთ.

კონტრიკაძე ასე ფიქრობდა, თუ ერთ ადგილას მეძებეს, მეორეში მიგულისხმებენ, თუ მეორეში მომაკითხეს — მესამეში ვიქნებიო, განგებ აბნევედა გზაკვალს. როგორც იქნა სადამოც დადგა.

ჩაიცვა თავისი საგარეო ტანსაცმელი და ავტობუსისაკენ გაეშურა.

დასვენების წინადღის გრილი სადამო იყო.

უპირავი ხალხი დასვირნობდა გარეთ. ეშურებოდნენ ზოგი დასვენების პარკისაკენ, ზოგი ფუნჯულიორისაკენ, ბაღებისაკენ; კინოებისაკენ.

ავტობუსს მრავალი ხალხი უცდიდა.

აი, ჩამოიგრილა ავტობუსმა. გაჩერდა, ხალხი სჩქაროდ მიეშურა კარს. არც კონტრიკაძეს დაუცდია. რაც ძალი და ღონე ჰქონდა მისწი-მოსწია ხალხი და კიბეზე ფეხი შესდგა.

— თქვენ ურიგოდ რატომ მოდიხართ? — გამოელაპარაკა ქალი.

— თქვენსავით სასვირნოდ კი არ მივდევარ, კრებაზე მიმეჭარება.—ესროლა კონტრიკაძემ.

— განა ჩვენ კი არ გვეჭარება, გამოელაპარაკა გაკაპსებული ქალი, — ხუთი წუთი დამრჩენია. დაწესებულებაში ოცი კაცი მაინც მიცდის.

ერთხელ კიდევ წაიწია წინ კონტრიკაძე და შევიდა კიდევ ავტობუსში, მაგრამ შემთხვევით მოჩხუბარ ქალს ფეხზე ფეხი დაადგა.

იწვილა და იკვილა ქალმა.

— შე ნადირო, შე უზრდელო, მაზოლზე ფეხი დამადგი...

— თქვენ მაზოლს თქვენ მოუარეთ. მაგახეც მე უნდა ვიზრუნო? — მოსწრებულად უპასუხა კონტრიკაძემ. ქალმა შეხედა კონტრიკაძეს და გრძელი ცხვირი რომ დაინახა ზურგი შეუქცია, გულში ბევრი სწყველა

და ლანძღა. ლამაზი კაცი რომ ყოფილიყო აპატიებდა. თავის მხრივ კონტრიკაძეც ლანძღავდა. არც მას მოეწონა ქალი.

ის ქალი წინ გადმოვიდა. კონტრიკაძე უკან გაჰყვა ერთმა რედკულიდან, მეორემ პიჯაკის ჯიბიდან ვარდი ამოიღეს და მკერდზე გაიკეთეს. ორივენი საათის ქვეშ მიეშურებოდნენ. საათიც რვას უჩვენებდა.

ქალი შენობის კუთხეს რომ მიუახლოვდა, შემოტრიალდა და ელდანაკრავით გაშეშდა. მან ვარდი დაინახა, ეს ვარდი სწორედ იმ კაცს ეკეთა, რომელიც ავტობუსში ლანძღა და ათრია.

თავის მხრივ კონტრიკაძეც დაიბნა. წითური ცხვირი და თვალები უფრო გაუწითლდა, სისხლით ავესო. აღარ იცოდა როგორ მოქცეულიყო.

— ბედი არა მაქვს, ბედი, ისეთი ლამაზი ხმის პატრონი, ასეთი უშნო ქალი რომ არ გამომდგარიყო, რა იქნებოდა. — და ბრუნდებოდა კონტრიკაძემ მკერდიდან ვარდი მოიგლიჯა, ძირს დაანარცხა. ქალი შეტრიალდა და გაიქცა. მისი ვარდიც ძირს დაეცა ისიც ბედს ემდურებოდა.

იმ სადამოს კი ფინსახკომიდან ბალანსის გამო მოსული ამხანაგები კონტრიკაძეს ეძებდნენ რაისაბჭოშიც, ცენტრალურ გამგეობაშიც, ფინსახკომშიც. მაგრამ არსად აღმოჩნდა.

ჰაემანეს გადაყოლილი მთავბუხი, ისევ მონაგარი შედ დასვეს.

ელიზბარ პოლუმორდგინოვი

ეჩიბგაუ ავაგო კაკანაძის სიმღერა

(სოფალი გოსლავი, ზესტაფონის რ.)

ვისაც რა უნდა ისა სთქვას. სულ სხვაა ჩემი ტრფიალი, მიყვარს ტკიცინა ფულები მათი ხელებში ტრიალი

თუ ვინმე ავად გახდებდა, იმ წამს ჩავადებ ვალშია, ხუთ ჩერვონცინას ავადობ— ერთ ბოთლ „აგურის წყალშია“.

ჩემი ზანდუკი სავესა კენჭებითა და ძვლებითა, ავადმყოფიდან „გავდენი“ მაგნე სულს — ქრისტეს ჯვრებითა.

არავინ არ მოხოვს პასუხებს, მაქვს საგულეში გულია, რასაცა შევკამ ჩემია, რაც არა — დაკარგულია.

მეთვალყურე

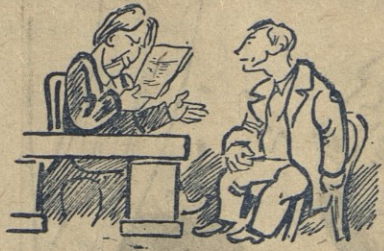
ნახ. ა. რადაკოვისა.

(„ქროკოლილიდან“)

1.

— ამხანაგო რედაქტორო! მოთხრობა მოგიტანეთ.
— მოთხრობა? ვნა-ა-ახოთ.

2.

— უცნაური სახელწოდებაა — „ტყეები და მთები“ — ისევ ლირიკა...

3.

— გრძელია, მშრალია, ყოფაცხოვრებას არ იცნობთ, ფულკლორი არ არის. იკითხეთ პუშკინი და ჩემი ნაწარმოებნი...

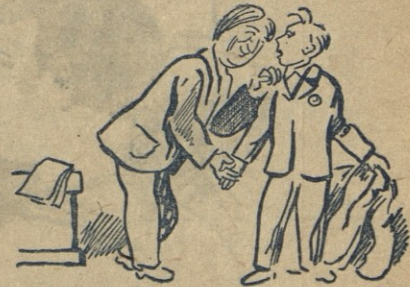
4.

— ცხოვრებას უნდა დააკვირდეთ, ახალგაზრდავ, ცხოვრებას უნდა დააკვირდეთ. თქვენ გცხელათ, გაიხადეთ პალტო მაშ ასე, მე ვამბობ, რომ...

5.

— მოითმინეთ, ეს რა გიმშვენებთ მკერდის მარცხენა მხარეს?

6.

— ღიას... მე ვამბობ რომ... ძლიერი მოთხრობა დაგიწერიათ, ლირიკული, სიცოცხლით აღსავსე... ნება მიბოძეთ მოგილოცოთ ახალი შედეგების შექმნა.

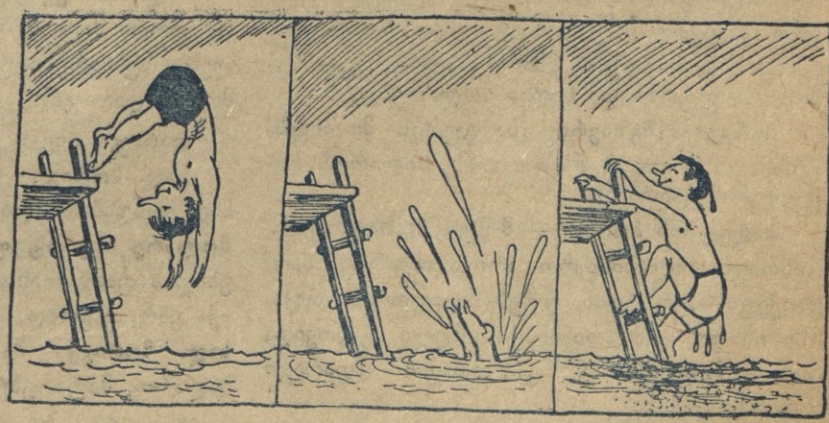
გ ს ლ უ ბ ა რ ე ა ს ი ა გ წ ე რ ა

ნახ. ი. სიმონოვისა.

ნახ. მ. ხრაპკოვსკისა.

— სად მიგაქვს ნაგავი?
— ჩემს საკარმიდამო ნაკვეთზე. მაშ საკოლმეურნეო მინდორზე ხომ არ დავყრი ყოველგვარ ნაგავს?

1.

ზღვა თეთრი არის, ტრუსები — შავი.

2.

შობი

3.

ზღვა შავი არის, ტრუსები — თეთრი...

— რა გატირებს ბებია, ეს მუსიკა ჩვენი ახალგაზრდა კომპოზიტორისაა, ორი კვირის წინ დასწერა და სატირელი, მე მგონია, არ უნდა იყოს. — არა შვილო, ჩემი ახალგაზრდობა გამახსენდა, ამ მუსიკას 16 წლის რომ ვიყავი მაშინაც უკრავდნენ ბოლშე.

მოღითის კვ. გვ. საღვთის საღაოსთან

(სცენა სინამდვილიდან)

(მატარებლის ზარი უკვე მიცემულია, ხალხი დაკეტილ სალაროს აწყდება, ჩოჩოლია, აქაიქ წამოძახილები: „მატარებელი საცაა შემოვა სადგურში და სადაა მოლარე?“)

პირველი მგზავრი—(სადგურის მორიგეს) ამხანაგო მორიგე, რაშია საქმე სალაროს რატომ არ გვიღებენ?

სადგურის მორიგე—ამ წუთში ბატონებო, (დარაჯს) სილიბისტრო, არიქა თუ კაცი ხარ, გაიქეცი ბაგრატთან, იქნებ ნიკიფორეს ღუქაში იპოვო, უთხარი მატარებელი გამოვიდა და ამ მინუტში აქ გაჩნდითქო (დარაჯი გადის).

მეორე მგზავრი—რატომ თავის ადგილზე არ არის მოლარე.

სადგურის მორიგე—რა ვიცი, მაგის ოჯახი დაიქცეს, თავის-ნება კაცია, როგორც უნდა ისე იქცევა, მოეხასიათება ვალებს სალაროს, მოეხასიათება არა.

მესამე მგზავრი—კი, მაგრამ, სამსახური? დისციპლინა?

ხად. მორიგე—რაც შეეხება დისციპლინას... (ამ დროს მატარებელი ნიშანსვეტთან მოაკივლებს, მგზავრები უფრო ახმაურდებიდან. შემოდის დარაჯი).

დარაჯი—ვერ ვნახე, ამხანაგო უფროსო. **ხად. მორიგე**—(ყვირის) ბაგრატ, ბაგრატ, სად ჯანდაბაში დაიკარგე კაცო, ბაგრატ.

მოლარე ბაგრატ ფეკიალაძე—(სალაროს შიგნიდან ფანჯარას გამოაღებს და მთქნარებით) აქა ვარ, მაგრად, ამხანაგო უფროსო.

ხად. მორიგე—შე ოჯახქორო, ჩქარა ვააღე სალარო, მატარებელი უკვე შემოდის.

მოლარე—რა მეჩქარება ამხანაგო უფროსო, „აჩქარებითა სოფელი არავის მოუქამიაო“ ნათქვამია (ზმორებით წამოღდება და სალაროს ადებს, ხალხი ერთბაშად მიაწყდება, გაისმის შეძახილები: „არიქა შენი ჭირიმე ძირულამდე ერთი ბილეთი... შორაპნის სამი ბილეთი, საჩხერე ერთი. სალიეთი ორი“...)

მოლარე—აი მართლა თქვენ ვაიარეთ ყვე-

ლომ სალიეთში, არ მიცლით ხალხო? შენ ბოშო ხურდა მომეცი ორი შაური.

მგზავრი—არა მაქვს შენ გენაცვალე, მანეთიანი ინებეთ (გაუწოდებს).

მოლარე—შენიდანაც შემოგებე ვმეწვილო სამი შაური, თუ არ გაქვს.

მეორე მგზავრი—ამ წუთში მოგართმევ ბატონო (ეძებს ჯიბეში ხურდას).

მოლარე—ხურდა თუ გაქვს ცოტა მოიცა... აბა ძირულაში ვინ მოდის,

მესამე მგზავრი—მე მივდივარ ბატონო და, იქნება ხუთმანეთიანი დამიხურდავო...

მოლარე—აფრაკათ ხომ არა ხართ, სად მცალია დასახურდაებლად, მესროლე ევ ხუთიანი და ხურდას ამოგლისას დაგახვედრებ.

მესამე მგზავრი—კი ბატონო.

ქალიშვილი—(სალაროს მეორე ფანჯრიდან) ბაგრატ, შენი ჭირიმე, საჩხერე (თითებით უჩვენებს ოთხი ბილეთი).

მოლარე—ამ წუთში (აძლევს ბილეთებს, ქალიშვილი ჰაეროვან კოცნას უძღვნის და ფანჯარას მოშორდება).

მე-4- მგზავრი—არიქა შენი ჭირიმე, სულ წაიღე ეს თუმნიანი, ოლონდ მატარებელზე ნუ დამტოვებთ, ზესტაფონში მივდივარ. შვილის ავადმყოფობა მომივიდა.

მოლარე—მოგიკვდეს ბაგრატი თუ ესეთ დროს ბილეთი დაგამადლოთ. აბა როდისღა უნდა გამოგადგე ჩემო ქაიხოსრო, თუ ეხლა არა შე კაი კაცო, ხურდას რაგა გამოგართმევდი. მაგრამ რალაი შენი სურვილია და შენს წვერს დიდ პატივს ვცემ ხათრით უარს რავე გეტყვით. მხოლოდ იცოდე ჩემო ქაიხოსრო რომ ამ ფულს შე ჯიბაში არაფრის გზით არ ჩავიდებ და პირდაპირ ნიკიფორეს ღუქანში გაგეშურები და იქ შენი შვილის ჯანმრთელობის სადღეგრძელოს გადაეკრავ. (ზარს აძლევენ, მატარებელი იძვრის, დარჩენილი მგზავრების ხმაური ერთი ორად მატულობს. წამოძახილები: „რა ამბავია, ამას რას მოვესწარით, სად გინახავსთ სალაროს მატარებლის შემოსავლის შემდეგ ალებდნენ“).

მოლარე—(შიგნიდან) აბა, წყნარად იყავით მანდ, თორემ თუ გამოგივარდით სულ ბუკივით გაგიხდით ცხვირებს (თავისთვის) ვენაცვალე ჩემს გოგრას! ჭკუით გატენილი თავი მაქვს. რომ ასე არ ვშვრებოდე, რა ქანქარი გაუძღლებს?... (სალაროს კეტავს და არხეინად გაიშხლართება ტახტზე)...

მუშაბი

ბაკურციხის სასადილო

(ს. ბაკურციხე, გურჯაანის რაიონი)

ბაკურციხის სასადილო კერძს მოგართმევს ისეთ ნაირს, ბევრის ძებნა აღარ გინდა. შიგ მჭერს ნახვე ყოველნაირს.

როცა ჰამას შეუდგები, უნდა იყო კაცი ფრთხილი:— ხორცს ეძებ და ჩანგალს მისდევს ხოჭო, შუა—განკვეთილი...

რაც ძელები აქვს ცხვარს თუ ქათამს, ერთ კერძშია თავმოყრილი, თქროს კბილიც იქ დავკარგე შინ დავბრუნდი დაღრმეჯილი.

ფიქალ-ჩანგალი

„უარისსვალება“

„ბლენანოვის პროსპ. № 107-ში მოთავსებული „საქ-ფოტოს“ განყოფილება კლიენტებს უკარგავს გადაღებულ სურათებს“.

ნამის კორესპონდენტიდან

პაჭარა გაუგებრობა

„საქვაჭრობის თელავის პურის საცნობი ცუდი ხარისხის პროდუქციას უშვებს“.

ლამპარას კორესპონდენტიდან

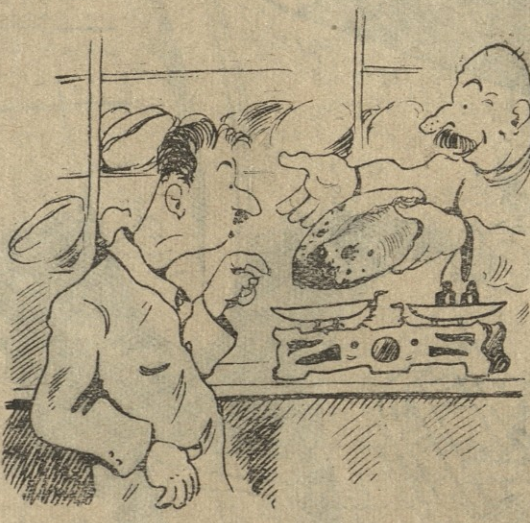
თბილისელი რთმისმომწოდებელი

საბურთალოში, ახმეტის, წითელ პარტიზანის და კომბაინის ქუჩაზე წვიმის დროს ტბები დგება.

ო. სამხარაძე

— ეს რას გავს? მე ბაბუას სურათი გადაგაღებინე, თქვენ კი—გაბუკის პორტრეტი დაგიმზადებიათ.
— წაიღეთ, სურათი თუ არ გავს, ახალგაზრდობას მაინც გაიხსენებს.

— მე თეთრი პური გთხოვეთ, თქვენ კი შავი ამიწონეთ?
— კარგად დააკვირდით. პური თეთრია, მაგრამ ქვეშიდან დამწვარია, ზევიდან კი, მაწუთი აქვს დასხმული.

ტურფავ, ტურფავ გვედრები მოაცურე ჩემსკენ ნავი,— თორემ სხვა გზით იმ ჩემს სახლში ვერ შევყავი ფეხი, თავი...

ჩოხაგაუკომონი

ჩოხატაურში სახელგამის მადანიის გამყიდველი ქეთო ბარამიძე პატეფონის ფირფიტებს მხოლოდ ნაცნობ-მეგობრებზე ჰყიდის.

ოლაშვილი

სიგლარა და სხოვრება

„არაკვისპირეღის ქუჩაზე შეუწყნარებელი ანტისანიტარიაა, ტროტუარებზე დგას ნაგვის ზვინები და გუბები.“

ნ. მსროლელის კორესპონდენტიდან

პაჭაკი ნიანგს

(ქ. ზესტაფონიდან)

აქ ჩვენ ფოსტის ანგარანში უცნაური რამე ხდება: შიგ თვეობით წერილები დანაყარი არ რიგდება.

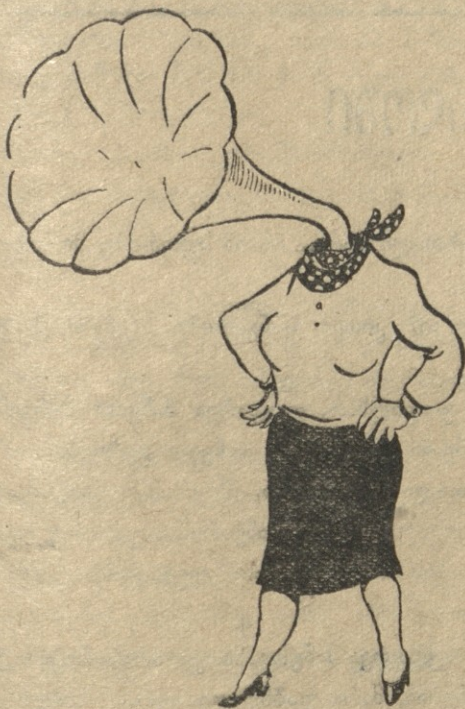
პატრონებს კი—მოლოდინში სათითაოდ სული ძვრება, და გამგე კი, უზრუნველად ამთქნარებს და იზმოვრება.

ხან პეტრეა, დამრიგებლად. ხან ლუბა და ხან ოთარი; ხან სულყველა მოისპობა აღარც ერთი აღარ არი.

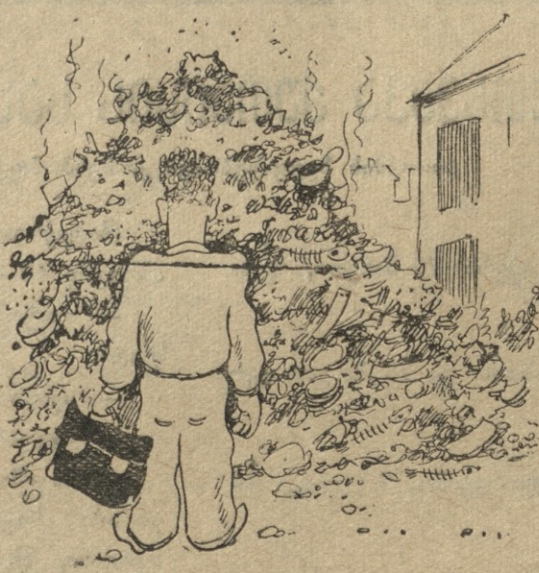
მიხვალ, თვითონ უნ დაეძებ, მაგრამ რაი? არაფერი. გამოდიხარ და გული გაქვს ანაშფოთებ, ანაძგერი...

არა გჯერა? თვით ჩამოდი და იძიე საქმე ესე, ვინც თავი ვერ იმართლოს ჩანგლის წვერით აგვიკენესე...

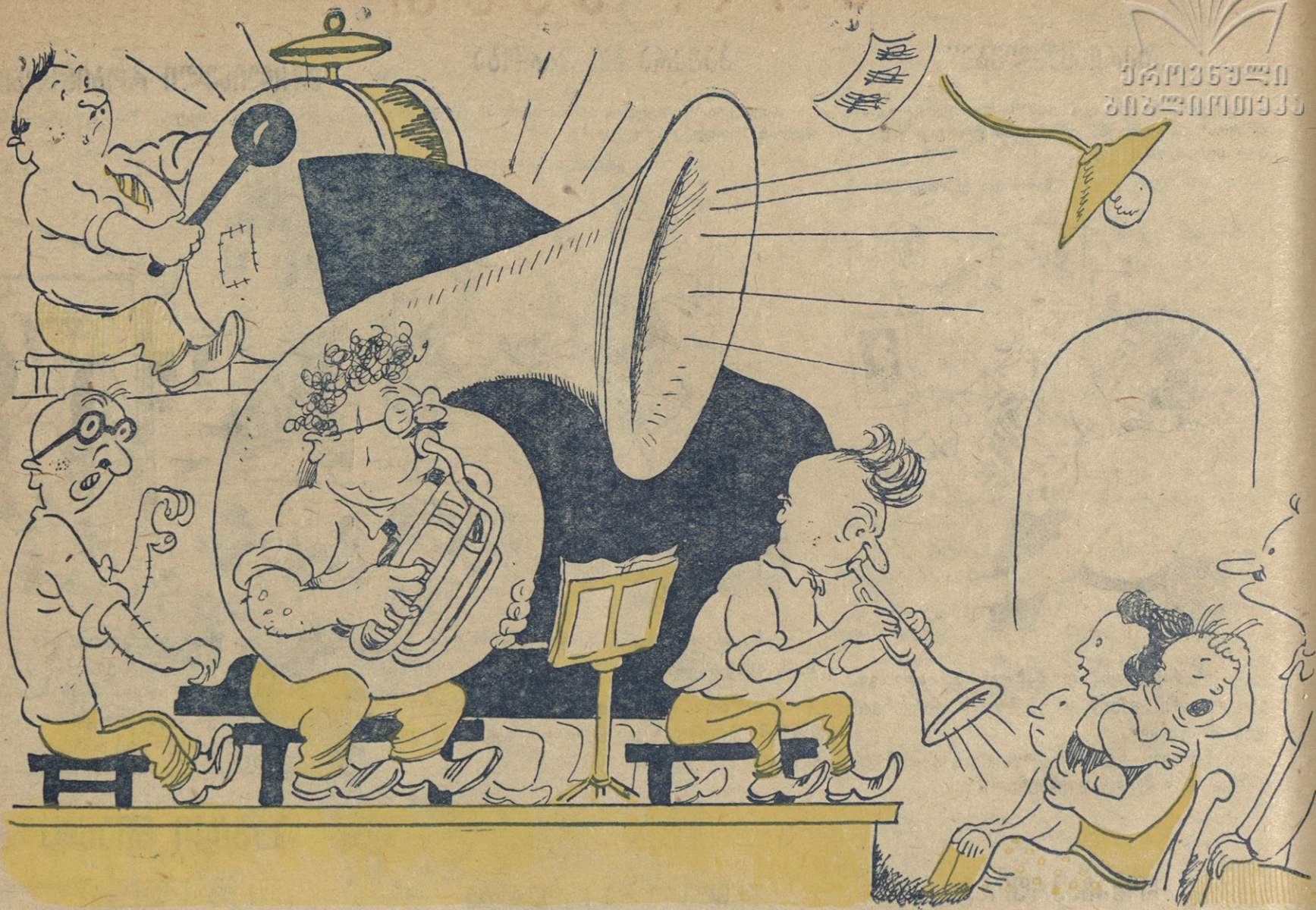
თაკითინა

უყვარს ქეთოს ფირფიტა და ნაცნობ-ნათესავი, ამისათვის გამოება გრამაფონის თავი.

გადმიშვი მთაო, გადმიშვი. რა ნისლი მოგიხვევია...

ნორჩი „რახანზანის“ გასაჭირი

დედა: — რა უბედურებაა, მთელი საათია „ნანას“ უკრავთ, სხვა რაზე დაუკარით, იქნებ ბავშვი როგორმე დავაძინო.

შემთხვევა ქათამის სასაღილოში

(თითქმის ჩვეულებრივი კორესპონდენცია)

- რა გერგება?
- ამ წუთში. (მიმტანი უბლზე თითს იჭერს) 70 მანეთი, ჩემო ბატონო.
- ამდენი რა ჯანდაბა შეეკამეთ?
- შე დალოცვილო, ერთი საათია ზიხართ და 70 მანეთს ვერ შეკამდით?
- იანგარიშე თავიდან.
- არ მენდობით ხომ? კარგი. 1 ბოთლი ღვინო, 2 ულუფა ქათამის ხორცი.
- ქათამი როდის მოიტანე.
- დაგავიწყდათ?...
- მე არაფერი მავიწყდება.
- კარგი, მე ვიზარალებ. წვანილი, შემწვარი სულგუნი, ორი სუკის მწვადი...
- არ ყოფილა... (მიმტანი განგებ ჩაფიქრდება)
- ბოდიში. გულზე გადამვარდა, ის სხვის სუფრაზე მივიტანე. პური, ლიმონათი, მჟავე, ეკალა, ორი კერძი გოჭის ხორცი.
- სად იყო გოჭის ხორცი?

(ჩაფიქრდება) მართალი ხარ... ის იმ სუფრაზე მომთხოვეს... ასე, ამრიგად 40 მანეთი.

- რატომ ორმოკი? კიდევ იანგარიშე. (ანგარიშობს ნერვიულად).
- სწორი კაცი ყოფილხარ, ოცდარვა მანეთი მერგება.
- ოცდარვა მანეთი კი არა, 21 მანეთი გერგება.
- მაგაშიც მართალი ბრძანდები, მაგრამ ვინაიდან ჯერ კიდევ არ არის მოჭრილი ფული არც 7 მანეთიანი და არც ოცდარვა მანეთიანი, უხერხულობის თავიდან ასაცილებლად ციფრი დავამრგვალე.
- კი, მაგრამ, ოცდა რვა მანეთიანი კი არის მოჭრილი?
- სწორი ბრძანებაა, მარა დაბნეული ვარ... სახლს ვაშენებ და ფიქრი სხვაფერ მუშაობს.
- არა, ბიძია, სახლს მეც კი ვაშენებ, მაგრამ ამიტომ სხვის სახლის დანგრევას კი არ ვაპირებ?

კოსტაიდი

უკვე შუადღე იყო, როცა უჩამბის სოფ. საბჭოს თავმჯდომარე ხასან წულუკიძე სავარძელზე წამოჯდა და მოქნარება დაიწყო... აჭარის მთებიდან უხვად მონაბერმა გრილი ნიავის ალერსმა გული გაუმხიარულა და ისევ ოცნებას მიეცა... „კაცი უნდა ხერხი იყოს, გაჰქონდეს და გამოჰქონდესო“—უთქვამს ხალხს და მართლაც ეს პირდაპირ ჩემზეა გამოჭრილი—გაიფიქრა ცასანმა და გუშინდელი დღის სურათები ნათელი სიციხოვებით გადაეშალა თვალწინ... ხანდახან საქმეს თუ არ უგვერდღე, შეიძლება წაგაქციოს კიდეც და უცბად ჩავიკლას ახალგაზრდული გრძობა და მისწრაფება.—გაიფიქრა კვლავ მან. მართალია ყველანი უკმაყოფილონი წავიდნენ, მაგრამ რა ვუყოთ, ყოველივე ახალი საკითხი წინააღმდეგობათა მთლიანობაში უნდა გადაიჭრას, ძველი მუდამ უთმობს ადვილს ახალს და მეც სრულიად ახალი სიტყვა წარმოვსთქვი გუშინ საზოგადოების წინაშე და განა ჩემი სიტყვის სიმტკიცე იმაში არ გამოიხატება, რომ მთელი ჩემი გრძობათა მხურვალეობა მასში მთლიანად ჩავაქსოვე და ყველას არ განუმარტე, რომ ესაა ადამიანი, აღფრთოვანებული ბუნების სიმშვენიერით თავისუფალ დროს ჩვენი კეკლუცი მთების კალთებზე უნდა ატარებდეს მითქი. და განა ჩემს სიტყვაში არ გამოიხატა უდიდესი მზრუნველობა მოსახლეობის მიმართ,—მათი ჯანმრთელობის დაცვის მიზნით? ნუ თუ ზოგიერთებმა დღემდე კიდევ ვერ გაიგეს, რომ ბევრი სიარული ადამიანს ღლის, ჭანცავს და ძალღონეს ართმევს ნაყოფიერ მოშაობისათვის. და მეორეს მხრივ, მეც ხომ ახალგაზრდა ვარ, მეც ხომ უნდა მქონდეს დრო თავისუფალი, როცა ხარ შენთვის ჩაიქტილი კაბინეტში, კაკალი კაცი არ გაუუხებს მშვიდად წამოწოლილხარ მხარეთმძღვე სავარძელში და ეძლევა ტკბილ ოცნებას... გინდა შენი აღტაცება და სიხალისე ვინმეს გაუზიარო... უცხო ქალწული, რომელიც მთის ორწოხებზე გადმო-

ფრქვეულ ჩანჩქერთან სდგას, მჩქეფარებით აღსავსე და ხელს გიწვდის, გინდა ტარიელად გადაიქციე, გადალახო ყოველივე სიძნელენი, მოიტაცო ტყის ასული, გაშმაგებით დაეწაფო მის ციურ ხავეთა ტილლების მღელვარებას და... ხასანმა კვლავ ჩათვლინა...
ხასანის გუშინდელმა განცხადებამ თითქოს გასჭრა და მთელი დღე საბჭოში არავინ გამოცხადებულა. ხასანი ძილშიც ზეიმობდა თავის გამარჯვებას... მორჩა და გათავდა ის საყსებით მიუვალი გახდა. დღეიდან მას აღარავინ შეაწუხებდა... იქნებოდა თავისთვის ვითარცა მტრედი უმანკო და...
...კარებზე ვილაცამ დაარახუნა... ხასანი წამოიჭრა, თვალეში რისხვის ნაპერწკალა იელვა. ნუ თუ ასე მალე დაავიწყდათ ჩემი სიტყვა? მაშ მე...
— შეიძლება?—ხასანის კაბინეტში მასწავლებელი შემოვიდა...
— ხასანი მზად იყო სცემოდა მასწავლებელს, რომელმაც დაუფრთხო ასეთი საამური ძილი, მაგრამ თავი შეიკავა და მრისხანებით შეეკითხა.
— რა გნებავთ ყმაწვილო. ასე უცბად დაგავიწყდათ, რომ ჩემი ნებართვის გარეშე არავინ გაბედოს საბჭოში მოსვლათქო. ნუთუ ჩემი მითითება შენთვის კანონი არ არის?.. აბა, მიჩვენე თუ გაქვს ჩემი ნებართვა.
— დიად, სწორედ მაგისათვის გეახელით, ხვალ მინდა თქვენთან სკოლის საკითხებზე ვისაუბრო და დღეს ნებართვის ასაღებად ჩამოვედი... ბოდიში შეწუხებისათვის.
ხასანი სახტად დარჩა... მას სრულიად დაავიწყდა, რომ საბჭოში დღეიდან მთხოვნელები ორმაგად ივლიან, ნებართვისათვის ცალკე და სხვა საკითხებისათვის კიდევ ცალკე... საწყალ ხასანს ჭირის ოფლმა დაასხა.
დამსწრე

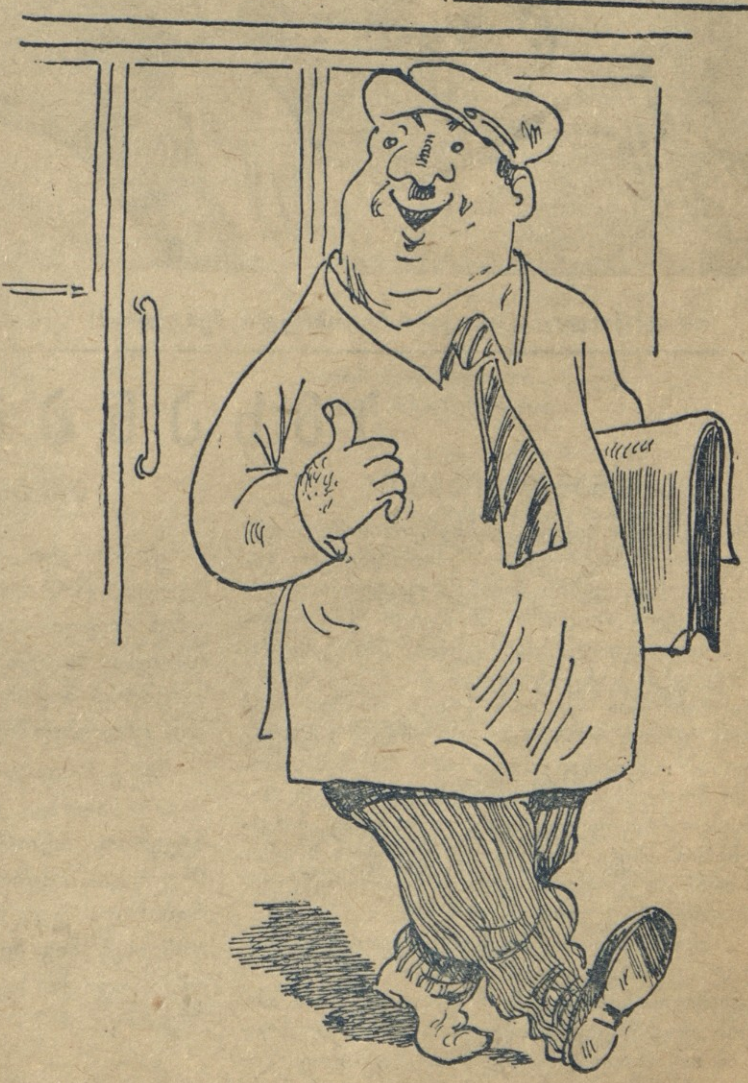
ნახ. დონისა.

უჩამოკალი

(ს. წევა, ზესტაფონის რაიონი)

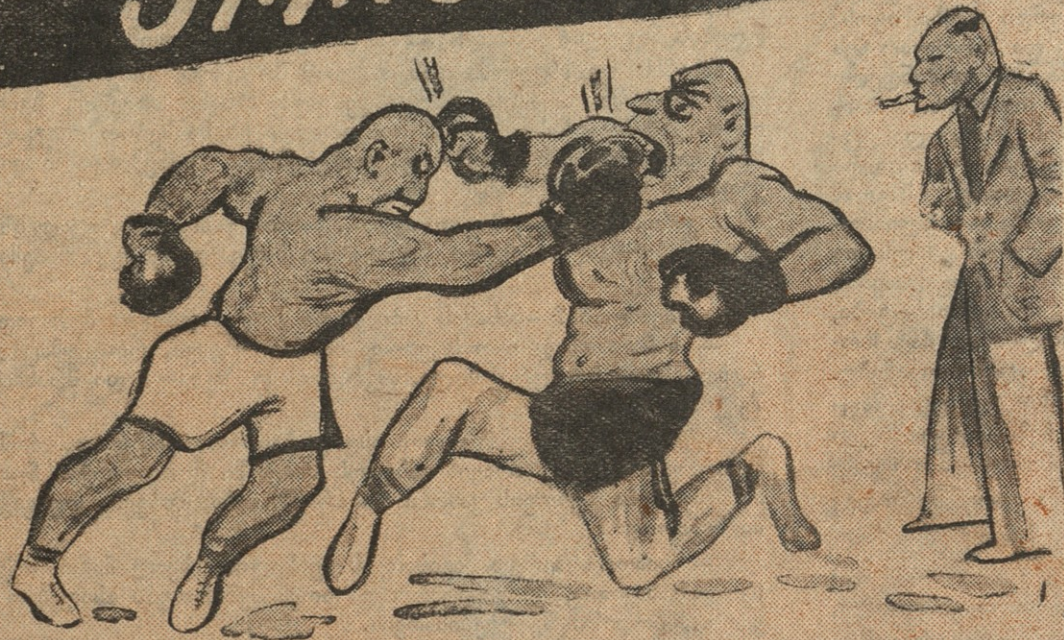
- კაცო, ანდრეევს სახელობის კოლმეურნეობის თავმჯდომარე იაშა გაჩეჩილაძე ნამდვილ ქერის ორმოში ჩავარდნილა თურმე.
- როგორ?
- როგორ და რაც ღვინო გაუყიდნია ამ ორ წელიწადში, კოლმეურნეობის წევრებისა, არავისთვის ფული არ მოუტია დღემდე.
- ვერ დავიჯერებ.
- თუ არ დაიჯერებ და აგერ ჩამოგიტვლი. თეიმურაზ გაჩეჩილაძის მართებია 3.000 მან. დარისპან ჭანკოტაძის 2.000 მ., ბიქტორ ნიშნიანიძის 2500 მან., სამსონა ნიშნიანიძის 1.500 მან., ვალაქტიონ გელაშვილის 1200 მ. შალიკო გაჩეჩილაძის 700 მან... და ყველას ვერც ქე მოვიგონებ.
- სწორედ გითხრა ვერ წარმომედგინა.
- ვერ წარმომედგინა კი არა, სხვა რამეებშიაც ქონია გამოჩენა.
- მაინც.
- ხარაგოულის სკოლისათვის მიუყიდია 50.000 ცალი კრამიტი ასი ცალი 50 მანეთად. თითონ კი გადაზიდვით ასი ცალი დაჯდომია 40 მანეთი. ასე რომ აქედანაც ხუთასიოდღე თუმანი გაუიმასქნებია.
- პირდაპირ გასაგიჟებელი ამბავია.
- რაც ხილი გაუყიდნიათ კიდევ, ერთი კაპეიკიც არ ყოფილა თურმე გატარებული შემოსავალში.
- ნუ გადამრიე კაცო.
- შენ გინდ გადაირიე, გინდ არა და ის კაცი ქე არის ბულასავით გასუქებული. თურმე ვენახის ყიდვაშიც ბლომად გაუქაფავსო—ამბობენ.
- კი, მაგრამ ზესტაფონის რაიმიწვანი არ ჩაერია ამ საქმეში?
- რა ვიცი ძმაო, რაიმიწვანიდან ჯერ არავინ გვინახავს და...
- ???

ერბოპარაქქეხნიორლიწინსაზუბაერთმობაჩაბაბა

მოლაყაბა—მოხსენებლის ოხნება
— ყოველი სიტყვა რომ ამხივრძე იყოს, აი, მესმის მაშინ მოხსენების ვაკეთება...

ღლას ქრივი

ვანო ავიაქოვის და მიხო ბრეზინის მებობრუნი შეხვედრა

— ყმაწვილო, ამას ქვია მეგობრული შეხვედრა?!

შვილისშვილის ღლიონი
(სოფ. ნაჩხეთაური, სამტრედიის რაიონი)
ეროვნული
ბიბლიოთეკა

კოოპერატივში
გოგავა ვარ ბიჭი,
ხალტურებში ნათლად
გამომჩინდა ნიჭი.
თუმნიან საქონელს
ოც მანეთად ვყიდი,
არვისა მეშინია
არვის მაქვს რიდი.
ერთხელ მომხსნეს, მაგრამ
ისევ შემოვფერინდი,
დავნავარდობ რადგან
მფარველი მყავს დიდი

სკვანჩა

ძალღება დამაქიქავს

(ღანჩხუთი).

ქალქის სასადილოში
შეველი სასადილოდა,
(წყნარი რამ იყო საღამო
ქუჩებში ნახად გრილოდა).
იქვე დავეგდე სკამზე... და
არაქათ გამოლოყულმა
შევსძახე: ჩქარა სადილი
კუჭმა დამჩაგრა წყეულმა.
პურს წავატანე ხელი და...
დამეცა შიშის ზარია,
გარს შემორტყმოდა მაგიდას
ძალღების მთელი ჯარია.
გაინავარდეს თეფშებზე
შეთქვლიფეს რასაც მიაგნეს,
შემდეგ მებდღენენ და უნდობლად
დამგლიჯეს დამაქიქავს.

სერელი

ამხანაგო ნიანგო

ამხანაგო ნიანგო!

რამდენადაც ვიცი, განსაკომის მიერ და-
მტკიცებული ინსტრუქცია შესამოწმებელი გა-
მოცდების ჩატარების შესახებ უცვლელად გა-
ტარდა ყველა სკოლაში. მხოლოდ ქ. ცხაკაი-
ას საშუალო სკოლის დირექციამ შეიტანა მა-
სში მცირედი კორექტივი.

გამოინატება ეს კორექტივი იმაში, რომ
მეცხრე კლასის ფრიადოსანი მორდეს გაგულა-
შვილი არ გამოცხადებულა ორი საგნის გამო-
ცდაში მიუხედავად იმისა, მას ფრიადები და-
უწერეს, — რომ ყოფილიყო, ფრიადზე ჩაგვა-
ბარებდაო. ასევე არ გამოცხადებულა მოსწა-
ვლე თამარა ქუთელია ქიმიის ჩასაბარებლად.
მას დაუწერეს ცული.

— ისეთი გამომეტყველება აქვს, რომ შე-
ქველად „ცულზე“ გვიბასუხებდაო.
ამხანაგო ნიანგო, ჩვენ ვიცი, რომ არ-
სებობს დაუსწრებელი სწავლების ინსტიტუტი,
მაგრამ თუ სკოლის კედლებში დაუსწრებელი
გამოცდების მეთოდიც არსებობდა, ეს მხო-
ლოდ ახლა გავიგეთ.

ც. აბაღელავა
ა. პერტულავა

ამხანაგო ნიანგო!

ეს რომელი აუცილებლობით არის გამო-
წვეული, რომ თბილისში ქუჩების ხვეტას იწ-
ყებენ დილით სწორედ იმ დროს, როდესაც
ამოდენა მიღეთი ხალხი სამსახურში მიდის?
სამუშაოდ მიდიხარ კაცი და ამოდენა მტვერს
შიგ ცხვირპირში გაყრიან.

მერე მოდიხარ. უკან, ისევ სახლში, სამნა-
ხევარ საათზე, ფიქრობ მოვინელე ამოდენა
მტვერიო, სწორედ იმ დროს მთელი ქუჩები
შეუკრავთ მეფოვეებს და ქუჩების „სანიტ-
რებს“ და რაც ძალი და ღონე აქვთ ამ მტე-
ერს ისევ შიგ პირში გაყრიან. ნუ თუ არ შე-
იძლებოდა ეს საქმე ვინმე მაღლიან კაცს მო-
ეწესრიგებინა?

გასაგებია, ქალაქისა და რაიონის საბჭო-
ებს აუარებელი საქმეები აქვთ, და ეს „წვრილ-
მანი“ საქმე როგორც ქუჩების მტვერია, ვერც კი
„გაახსენდება“, მაგრამ გამოგვირკევე, საწყე-

ნად ხომ არ დარჩებათ ჩვენს დედაქალაქში
სანიტარიის დაცვის შესვეურებს ჩვენ რომ გა-
ვასხენოთ?

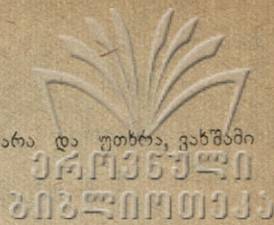
ნაფუქოდონოსორი

ამხანაგო ნიანგო!

როგორც მოგეხსენებათ, მარლი წყალში
დნება. ეს იცის მარლის ყველა მომხმა-
რებლებმა სქესისა და სოციალური მდგო-
მარეობის მიუხედავად. მაგრამ თურმე ეს არ
ესმით „გრუზსნაბსბიტის“ და „გლავსოლის“
დიღების საწყობის მესვეურებს. მათ ეზოში
დაუყრიათ რამდენიმე ვაგონი მარლი, რო-
მელსაც წვიმა ადნობს და ტალახი აქუტყია-
ნებს.

ამ დალოცვილებს, ნუ თუ მოყვანილ მაგ-
ალითიდან მაინც არ შეუძლიანთ იმის გაგება,
რომ წყალი მარლის ადნობს, ხოლო დამდნარ
მარლის წონაში აკლებდა?

კირილე

ერეკლე მეფეს ერთი შინაყმა გლეხი ჰყავდა, ხუმარა. სახელად ოიანა-ბუიანა. 1795 წლის აგვისტო მეტად ცივი და წვიმიანი დადგა. მეფე მაინც გასული იყო თბილისიდან თავისი ოჯახობით კოჯორში.

სწორედ ამ დროს მოვიდა დესპანი აღამაჰმადხანისაგან. მან ერეკლე იკითხა მოსალაპარაკებლად.

ხუმარას ერგო კოჯორს წასვლა დესპანის მოსვლის შესატყობინებლად. საღამო უამი იყო, როდესაც ცხენებით წამოვიდნენ კოჯორიდან ერეკლე მეფე, მისი ამაღა და ხუმარა. ხუმარა ფეხდაფეხ მოსდევდა მეფეს ცხენით. ერეკლეს ცხენის ტახტაზე უკან ჩაკრული ჰქონდა ნაბადი წვიმიანობის გამო, მაგრამ მშვენიერი საღამო იყო, ცა სრულიად მოწმენდილი. კოჯორიდან უბერავდა ცივი ნიავი. ოქროყანის მთაგრეხილებიდან რომ გადმოჰხედეს თბილისს, დაინახეს — მტკვარს გაღმა, მახათას გორაზე მწყემსებს ცეცხლი დაენთოთ.

— ნაბადი წამოისხი ბატონო, არ შეგცივდეს. — მოახსენა ხუმარამ მეფეს.

მეფემ გაჰხედა მახათაზე დანთებულ ცეცხლს, ხელები მოიფშენიჭა ზედ და ხან ერთის და ხან მეორე გვერდის მიშვერით მახათისკენ, წარმოსთქვა:

— იფ, იფ, იფ, იფ, აი გაეთბი, აღარ შემცივდებო.

თანაც გვერდზე გამოჰხედა ხუმარას: ეგონა, ხუმრობით სიტყვას მოუჭირდა იგი, გააცინებდა მეფეს. მაგრამ ოიანა-ბუიანამ შუბლი შეიკრა და ისე დადუმდა თითქო არც კი გაუგია ერეკლეს ხუმრობა.

***

თბილისში ჩამოვიდნენ.

მეფემ დესპანი მიიღო, ხოლო ხუმარას დაავალა, სანამ ჩვენ ვიმსჯელებთ, კარგი ვახშამი მოგვიმზადეო.

როცა მეფემ დესპანთან ბჭობა გაათავა მოიხმო ხუმარა და უთხრა, ვახშამი რასა შერებო?

— იხარშებო მოახსენა ხუმარამ.

გავიდა ხანი და ვახშამი კიდევ არა ჩანდა.

კიდევ მოიხმო მეფემ ხუმარა:

— ვახშამი რასა შერებო.

— იხარშებო. — უპასუხა.

ცოტა ხანს კიდევ უცადა მეფემ და შემდეგ თვითონ მივიდა ოიანა ბუიანასთან უსაყვედურა: ნუთუ აქამდე ვერ მოიხარშაო.

— იხარშება ბატონო, თუ არა გჯერათ, აი თქვენის თვალითა ნახეთო — უთხრა მახარამ და შეაღო ერთერთი ოთახის კარი. მაგრამ რას ჰხედავს მეფე ხუმარას მალდა ტერში ჩამოუკიდნია დიდი ქვაბი, ხოლო ქვეშ, იატაკზე დაუნთხა პატარა სანთელი.

განრისხდა მეფე:

— რამ გაგაგოეა! ეს სანთელი იმ სიმაღლეზე, იმოდენა ქვაბში საქმელს მოხარშავსო?!

— რატომ არა ბატონო — უპასუხა ხუმარამ: თუ შენ კოჯორიდან გათებოდა მახათაზე დანთებულ ცეცხლზე, სანთელი უფრო ახლო არ არიო?

ის—ის იყო. მეფე უფრო მეტად უნდა განრისხებულიყო, რომ ხუმარამ მოახსენა — დილა, — ბატონო, ეს თქვენი ხუმრობის პასუხი გავლდათ, ხოლო ნამდვილს მეორე ოთახში გიჩვენებო.

შეაღო ხუმარამ მეორე ოთახის კარი და უჩვენა მეფეს უკვე გამზადებული ვახშამი.

ი. მკვილიშვილი

აგებები ჩოხაჯაურიდან

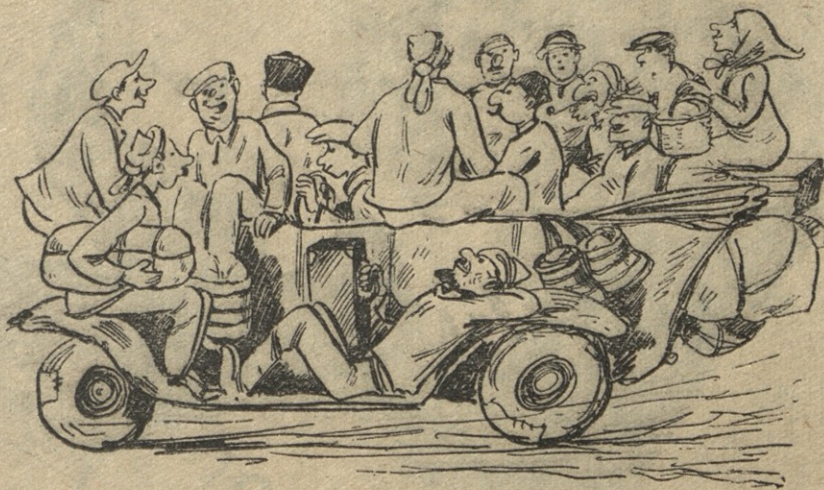
აქ აფთიაქში ისე წვიმს, როგორც ცისა ქვეშ, გარედა, ჭებებში დგანან და ისე შრომის ოფლს ღვრიან მწარედა.

იმავე აფთიაქშია ნიანგო, თუ დაიჯერებ, პროვიზორები დრო და დრო მორიელებსაც იჭერენ.

და დროგვით დატვირთულს ხრიგინით დააჭენებს.

მეთვალყურე სად არის საქმის გამკითხვია? სთქვეს აქაურ ავტოტრანსს დაჰკარგვია თავია.

ამ საგზაო სექციას საყვედური სჭირდება,

აქ აფთიაქის აგება დაიწყეს დიდის დავითა, მაგრამ ის ვეღარ აშენდა სურამის ციხესავითა.

ზოგიერთი შოფერი მგზავრებს შესხამს საქეზე

გზებს თუ არ შეაკეთებს. მაინც ნულარ გვირდება.

ხიდი გადეს ისეთი, ზედ ურემიც ძლივს გადის ზოგჯერ ავტომანქანა ყირამალა გადადის.

მწელოლი

რედაქცია

ჩვენის უოსვა

კალს (ს. ლია, წალენჯიხის რაიონი). ლიის სკოლის მშენებლობა, როგორც თქვენ ამბობთ, ხუთი წელია გრუელდება. მშენებლებმა — სამუშაომ, ვიცნე იროდემ და მაკარიმ ისე ძო. წყვეს საქმე, რომ

„მშენებლობა დაიწყო და აღარ არის გათავება, იხე კი სდვას, როგორც მკვდარი, არც მატულობს, არცა ჰქრება...“

მშენებლობის გაჭიანურებს ფ.ქტს „ნიანგიც“ ჰგობს. მას მიუღებლად მიიჩნია აკრეუვე თქვენი შედარება „სდვას, როგორც მკვდარი“, ვინაიდან მკვდარი, როგორც წესი, უნდა იწყეს ისე როგორც თქვენი ლექსი წვეს ახლა ნიანგის გოდორში.

კოლოს (დანირ-ქუტირი, წულუკიძის რაიონი). ამ ბოთ, რომ დანირ-ქუტირის

„კოლონატის ნოქრალა ჰყავს კობთა ბიჭი ცოტ. მე... ორმაგად ჰყიდის საქონელს, აღარ სჯერდება ცოტაზე.“

თუ ეგ ნამდვილად ასეა, ნიანგი გიჩვენებ:

პასუხი დროზე მოსთხოვეთ, ნუ იდებთ ცოდვას ცოდვაზე.

განმარტება

ქურნალ „ნიანგის“ 1939 წლის №1-ში მე-15 გვერდზე მოთავსებული მასალა გეგმეკორის რაიონის ექიმ დომენტი ჯიქიას შესახებ, როგორც გეგმეკორის რაიონალურმა გვატყობინებს — არ დადასტურდა.

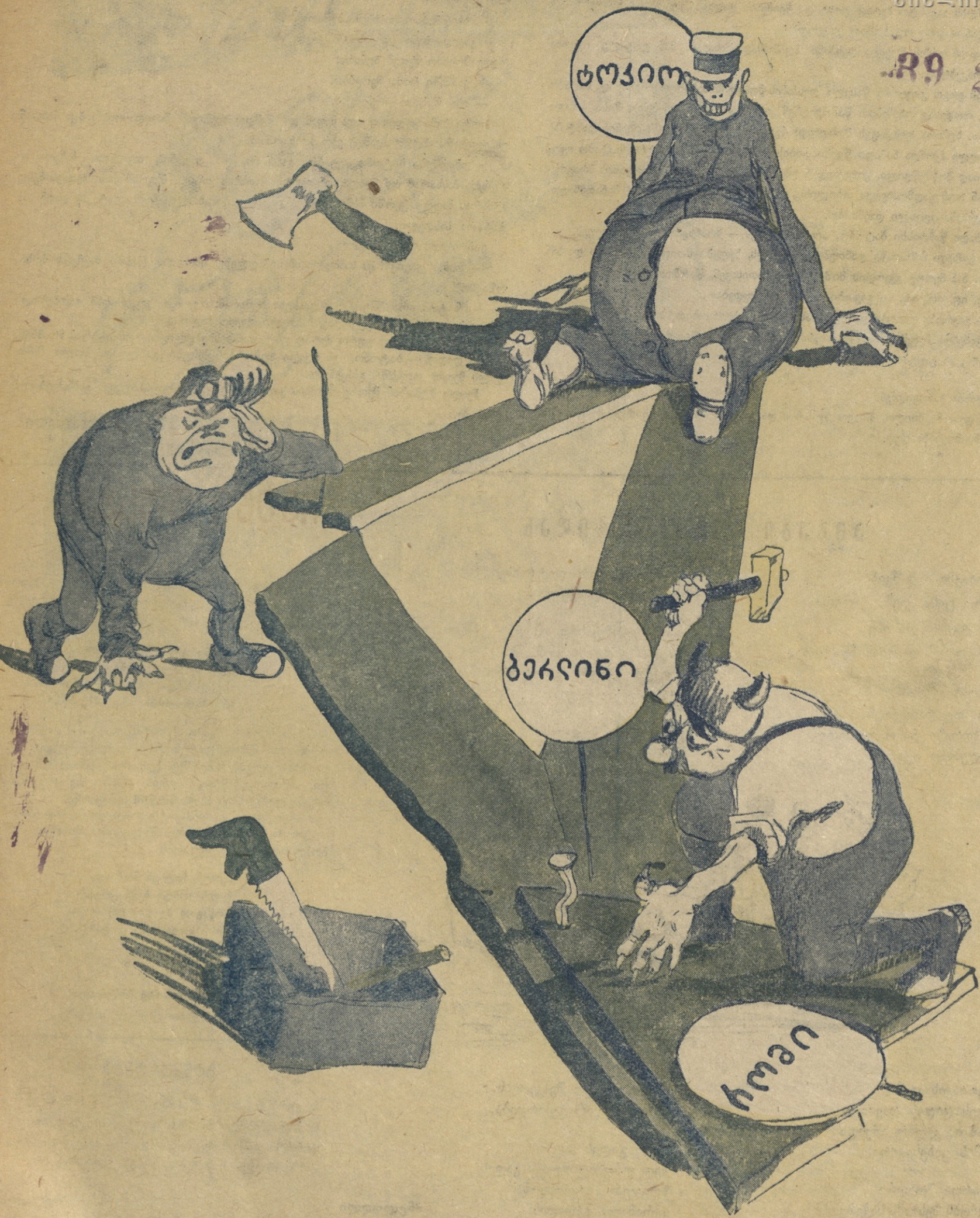
გეოგრაფიული „თაბაში“

გერმანიასთან სამხედრო ხელშეკრულების დადებით, იტალიამ ფაქტობრივად დაპყრობა დამოუკიდებლობა და გერმანიის ნება-სურვილს დაექვემდებარა.

(გავითვალისწინო)

ნახ. ი. ქიქოძის მიერ
გეოგრაფიული

29 270

— რას სჩადისარ, ჰერ, ეს სომ სამკუთხედს ალარ ემგვანება?
— სამაგიეროდ — უნეს კუთხე — ჩემს კუთხეში იქნება.